

Liahona

**En strålende dag
å huske, s. 24**

**Hvordan undervise
om Frelseren
hjemme, s. 10**

**Ledet av Herren:
Josephs vei til
Palmyra, s. 14**

**Bli en bedre disippel:
Lærdommer fra
Lukas-evangeliet, s. 28**

*"Eller er det vel et
menneske iblant dere
som vil gi sin sønn
en stein når han ber
om brød,
eller gi ham en orm
når han ber om
en fisk?
Når da dere, som er
onde, vet å gi deres
barn gode gaver, hvor
meget mer skal da
deres Far i himmelen
gi gode gaver til
dem som ber ham!"*

Matteus 7:9-11

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap Familier kan være sammen for evig**
Av president Henry B. Eyring
- 7 Besøkende lærerinnens budskap Jesu Kristi guddommelige egenskaper: Dyd**

HOVEDARTIKLER

- 10 Hvordan kan vi "forkynne om Kristus" i vårt hjem**
Av Darren E. Schmidt
Forslag for å skape et mer Kristus-sentrert hjem.

OMSLAGET

Forsiden: Foto: Leslie Nilsson. Annen omslagsside: Foto: Rudvan Çelik/iStock/Thinkstock. Nest siste omslagsside: Foto: Cody Bell.

- 14 Veien til Palmyra**
Av Matthew S. Holland
Veien til Palmyra – stedet der det første syn fant sted og gullplatenes hvilested – var alt annet enn lett for Joseph Smith og hans familie.

- 20 Søk redning**
Av Connie Goulding
Hvis du føler deg fanget – av personlige prøvelser, svakheter eller vanskelige omstendigheter – finnes det håp om redning.

- 24 Den strålende dag da prestedømmet ble gjengitt**
Av eldste L. Tom Perry
Hvor takknemlige vi skulle være for at Herren har gjenopprettet sin kirke og gjengitt sitt prestedømme på jorden.

- 28 Frelserens læresetninger om disippelskap**
Av Casey W. Olson
Disse fire hendelsene fra Kristi siste reise til Jerusalem lærer oss hvordan vi kan bli bedre disipler.

- 34 Menneskefiskere**
Av eldste Scott D. Whiting
For én menighet gjorde et velfungerende menighetsråd hele utslaget.

AVDELINGER

- 8 Tjeneste i Kirken: Min leksjon om kjærlighet**
Av Janice Tate
- 9 Refleksjoner og speilbilder: Redningen av en kolibri**
Av William Hoggan
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 80 Til vi ses igjen: La det ligge**
Av president Boyd K. Packer

42 Stol på Herrens bekreftelser

Av Mindy Anne Leavitt

Istedenfor umiddelbar befrielse, kan Herren velsigne oss med uwurderlige stunder med visshet, midt i våre prøvelser.

46 Ingen overføring

Av Lena Hsin-Yao Cho

Da jeg hørte at jeg skulle bli i samme område i seks nye uker, kunne jeg ikke tro mine egne ører.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret. Tips: Hva annet kan du kjøre enn en bil?

48 Å leve i en oppjaget verden

Av president Dieter F. Uchtdorf

Forenkle livet ved å fokusere på disse fire forholdene.

52 Vår spalte

54 Del evangeliet med andre slik døperen Johannes gjorde

Av Ryan Carr

Hvordan kan din oppgave sammenlignes med døperen Johannes?

56 Men hva om...? Spørsmål om å reise på misjon

Ønsker du å vite om du er rede til å reise på misjon? Disse vanlige spørsmålene og svarene kan hjelpe.

60 Spørsmål og svar

En av mine venner ønsker å prøve noe dårlig bare én gang så hun kan forstå når folk snakker om det. Hvordan kan jeg hjelpe henne å forstå at det ikke er en god idé?

62 Skriftstudiepuslespillet

Av Cody Phillips

Både puslespill og skriftstudium er slik at jo mer du arbeider med det, desto mer av det store bildet ser du.

65 Søstre i evangeliet

Av Paola Sarahí Hernández Cruz

Paolas venninne var ensom, så Paola ønsket å dele evangeliets velsignelser med henne.

66 Et spesielt vitne: Hvordan kan jeg bli veiledet av Den hellige ånd?

Av eldste L. Tom Perry

67 Musikk: Den hellige ånd

Av Jeanne P. Lawlor

68 Tid for Skriftene: Den gode hyrde

Av Erin Sanderson

70 Vår side

71 Figurer fra Det nye testamente: Den gode hyrde

72 Stevens første fremtidige farsdag

Av Kellie George Purcill

Stevens mor fikk en idé for å hjelpe ham til å ikke være lei seg på farsdagen.

74 Mias vitnesbyrd

Av Amelia Hawkins

Mia ønsket et vitnesbyrd, men hvordan kunne hun få et?

76 For små barn: Huset som ble bygget ved hjelp av tiende

Av Janelle Williams

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden,
Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Administrerende direktør: David T. Warner

Director of Family and Member Support:

Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Lisa Carolina López

Tekst og redigering: Brittany Beattie, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene
Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally
Johnson Odekirik, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M.
Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.
Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhurst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Oversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,
Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller

adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420,

50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,

USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett:

liahona.lds.org.

*Liahona*s lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisksk, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, fijijsk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribatisk, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallsk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerking om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2015 Vol. 79 No. 6. LIAHONA (USPS 311)

Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North

Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is

\$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.

Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice

required for change of address. Include address label from a

recent issue; old and new address *must* be included. Send USA

and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center

at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.

Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be

taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information:

Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address

changes to Distribution Services, Church Magazines,

P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er to eksempler.

“Den strålende dag da prestedømmet ble gjengitt,” side 24: Vurder å forklare hvordan prestedømmet har blitt overlevert ved å tegne en enkel linje fra én person til en annen, fra og med Adam og videre gjennom de andre profetene i Det gamle testamente, og så fra Jesus Kristus og hans apostler til Joseph Smith. Dere kan prøve å lære utenat ordene døreren Johannes uttalte da han overdro Det aronske prestedømme til Joseph Smith og Oliver Cowdery, slik de er nedtegnet i Lære og pakter 13:1, og snakke om betydningen av denne hendelsen.

“Mias vitnesbyrd,” side 74: Etter å ha lest artikkelen sammen, kan dere drøfte “hvordan” man får et vitnesbyrd: Be, lese i Skriftene, lytte til profeter og apostler, lytte til andres vitnesbyrd, bære ditt eget, osv. Snakk om hvordan vitnesbyrd kan være som et lys. Foreldrene kan så bære sitt vitnesbyrd og oppfordre barna også til å bære vitnesbyrd eller uttrykke sine følelser hvis de ønsker det.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Aktivisering, 9

Arbeid, 39, 52

Bønn, 10, 74

Den hellige ånd, 62, 66, 67, 74

Det annet komme, 54

Disippelens vei, 28

Dyd, 7

Dåp, 65, 70

Familie, 4, 10, 48, 72

Fedre, 72

Forsoning, 20, 42

Gjenoprettelsen, 14, 24

Håp, 42

Jesus Kristus, 7, 10, 20, 28, 42, 48, 54, 66

Kjærlighet, 8, 40

Lederskap, 34, 46, 80

Menighetsråd, 34

Misjonær, 40, 42, 46, 54, 56

Misjonærarbeid, 54, 65

Mormons bok, 10

Musikk, 8, 53, 67

Omvendelse, 56

Prestedømme, 4, 24

Prøvelser, 20, 42, 52

Redning, 9, 20

Skriftene, 62, 68, 71

Slektshistorie, 4

Smith, Joseph, 14

Tempelarbeid, 4, 6, 70

Tiende, 76

Tilgivelse, 80

Tjeneste, 8, 9, 24, 28, 34, 41, 48

Tålmodighet, 38

Undervisning, 10

Uselviskhet, 28

Vitnesbyrd, 56, 74

Vår himmelske Fader, 48

Av president
Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det
første presidentskap

FAMILIER KAN VÆRE SAMMEN for evig

Prestedømmets kraft til å binde familier sammen for evig er en av Guds største gaver. Enhver som forstår frelsesplanen, lengter etter denne varige velsignelsen. Bare ved beseglingsseremonier som utføres i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges innviede templer, gir Gud løftet om at familier kan bli forenet for evig.

De prestedømsnøkler som gjør dette mulig, ble gjengitt til jorden av profeten Elijah til Joseph Smith i Kirtland tempel. Disse prestedømsnøklerne har blitt overført i en ubrutt linje gjennom levende profeter i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige frem til i dag.

Under sitt jordiske virke talte Frelseren om myndigheten til å besegle familier i ord til Peter, seniorapostelen, da han sa: "Sannelig sier jeg dere: Alt dere binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og alt dere løser på jorden, skal være løst i himmelen" (Matteus 16:19).

Det er bare i det celestiale rike at vi kan leve i familier for evig. Der kan vi være i familier i vår himmelske Faders og Frelserens nærhet. Profeten Joseph Smith beskrev denne fantastiske opplevelsen på denne måten i Lære og pakter:

"Når Frelseren viser seg, skal vi se ham som han er. Vi skal se at han er et menneske lik oss.

Og den samme sosiale omgang som finnes blant oss her, vil finnes blant oss der, men der vil den være ledsaget

av evig herlighet, en herlighet vi ikke nyter godt av nå" (L&p 130:1-2).

Dette skriftstedet tyder på at vi med frimodighet kan strekke oss etter en himmelsk norm i våre familieforhold. Vi kan bry oss nok om våre familiemedlemmer, levende og døde, til å gjøre alt vi kan for å gi dem de prestedømsordinanser som vil forene oss i himmelen.

Mange av dere, unge og gamle, gjør dette. Dere har lett etter navn på forfedre som ennå ikke har mottatt ordinansene som kan besegle dere.

Nesten alle har levende slektninger som ikke har blitt beseglet i familier ved prestedømmets kraft. Mange har levende slektninger som har mottatt prestedømmets ordinanser, men ikke holder paktene de inngikk med Gud. Gud vil velsigne dere så dere vil være i stand til å strekke dere ut til alle disse slektningene i tro. Dere har et løfte som Herren gir til sine disipler som går for å bringe andre til ham:

"Og hos den som mottar dere, der vil jeg også være, for jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere" (L&p 84:88).

Fra kontorvinduet mitt ser jeg hver dag bruder og brudgommer som blir fotografert ved de vakre blomstene og fontenene. Brudgommen bærer ofte sin brud i armene,

i det minste noen vaklende skritt, mens fotografen tar bryllupsbildene. Hver gang jeg ser det, tenker jeg på et ektepar jeg har kjent, som med tiden – noen ganger svært kort tid etter deres bryllupsdag – måtte bære hverandre på andre måter da livet ble vanskelig. Arbeidsplasser kan gå tapt.

Barn kan bli født med store utfordringer. Sykdom kan komme. Da vil en vane for å gjøre mot andre det vi ønsker at de skal gjøre mot oss – da det var lettere – gjøre oss til helter og heltinner i disse vanskelige tidene når det kreves mer enn vi trodde vi kunne klare.

Vi skylder vår familie den slags forhold vi kan ta med oss inn i Guds nærhet. Vi må prøve å ikke å støte eller ta anstøt. Vi kan bestemme oss for å tilgi raskt og fullstendig. Vi kan prøve å søke andres lykke fremfor vår egen. Vi kan være vennlige i vår tale. Når vi prøver å gjøre alt dette, vil vi innby Den hellige ånd i vår familie og vårt liv.

Min forsikring til dere er at vi, med Herrens hjelp og med et angrende hjerte, kan få et glimt i dette liv av den slags liv vi ønsker oss i all evighet. Vår himmelske Fader elsker oss. Han ønsker at vi skal komme tilbake til ham. Ved kraften i sin forsoning muliggjør Frelseren forandringen i vårt hjerte som vi må gjøre for å tre inn hellige templer, inngå pakter som vi så kan holde, og med tiden få leve i familier for evig i celestial herlighet – hjemme igjen. ■

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Når du deler læren om evige familier med andre, kan du overveie det eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum har sagt: "Søk alltid å styrke familier. Undervis med forståelse for viktigheten av at familier blir beseglet i templet. Når man har templets beseglingsordinanser i tankene, vil man bidra til å bygge Guds rike på jorden" ("Jeg har gitt dere et forbilde," *Liahona*, mai 2014, 34). Hvordan

kan du hjelpe dem du underviser å utvikle sin forståelse av viktigheten av å bli beseglet i templet? Oppfordre dem som ennå ikke har blitt beseglet, til å snakke om hva de kan gjøre for å komme nærmere denne ordinansen. Oppfordre dem som har blitt beseglet, til å snakke om hvordan de kan bevare sin forståelse av sin evige familie og arbeide for å forbedre sitt forhold til hverandre.

Evig knyttet til min familie

Av Laura Burton

Da jeg ble adoptert som treåring, ville min biologiske mor bare godkjenne adopsjonen hvis foreldrene mine gikk med på å få Kirkens ordinanser utført for meg etter at jeg fylte 12. Hun mente jeg skulle være gammel nok til å velge selv, men det var veldig vanskelig å vente.

Ja, det var vanskelig å se mange av mine venner bli døpt da de ble åtte, men det var enda vanskeligere å vite jeg ikke kunne bli beseget til adoptivforeldrene mine og fem eldre søsken før jeg var 12 år. Jeg var redd for at noe skulle skje med meg, og at jeg ikke ville være i stand til å bli beseget til dem.

Da min 12-årsdag nærmet seg, begynte vi å planlegge min dåp og min besecling til familien. Foreldrene mine lot meg få velge hvilket tempel vi skulle bli beseget i. Jeg hadde alltid ment at San Diego California tempel var det vakreste, så hele familien gikk med på å kjøre til California for beseclingen.

Jeg kunne nesten ikke vente med å bli en evig familie sammen med mine foreldre og søsken. Under beseclingen følte jeg Ånden så sterkt at det er vanskelig å sette ord på. Nå som jeg endelig er beseget til familien, har min bekymring blitt erstattet med lindring og fred, i visshet om at jeg nå er evig knyttet til dem.

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

BARN

Se hen til templet

President Eyring forklarer at på grunn av prestedømmet har vi anledning til å reise til templet for å bli beseget til vår familie for all evighet. Tegn eller finn et bilde av ditt favoritt-tempel, og heng det et sted der du vil se det hver dag. Lag en liste over hvordan du vil forberede deg til å reise til templet en dag.

Studer ydmykt dette stoffet og søk å få vite hva du skal dele med andre. Hvordan vil det å forstå Frelserens guddommelige egenskaper styrke din tro på ham og velsigne dem du våker over som besøkende lærerinne? Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi guddommelige egenskaper: Dyd

Dette er en del av en serie Besøkende lærerinnens budskap om Frelserens guddommelige egenskaper.

“La alltid dine tanker være prydet med dyd, da skal du ha større fri-modighet for Guds åsyn, og prestedømmets lærdommer skal falle på din sjel som himmelens dugg” (L&P 121:45).

Hva er dyd? President James E. Faust (1920-2007) sa: “Dyd i sin fulle betydning omfatter alle rettferdige trekk som bidrar til å forme vår karakter.”¹ President Gordon B. Hinckley (1910-2008) tilføyde: “Guds kjærlighet er roten til all dyd, all godhet, all karakterstyrke.”²

Om forholdet mellom kvinner og dyd sa eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum: “Kvinner tar med seg inn i verden en viss kraft, en guddommelig gave som gjør dem flinke til å innpode egenskaper som tro, mot, medfølelse og raffinement i relasjoner og i kulturer...

Søstre, av alle deres forbindelser er det deres forhold til Gud, deres himmelske Fader, som er kilden til deres moralske styrke, som alltid

må være fremst i deres liv. Husk at Jesu styrke kom på grunn av hans målbevisste hengivenhet til Faderens vilje... Anstreng dere for å være den slags disippel av Faderen og Sønnen, og deres innflytelse vil aldri falme.”³

Ytterligere skriftsteder

Salmene 24:3-5; Filipperne 4:8; 2 Peter 1:3-5; Alma 31:5; Lære og pakter 38:23-24

NOTER

1. James E. Faust, “Guds rettferdige døtres dyder,” *Liahona*, mai 2003, 108.
2. Gordon B. Hinckley, “Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley,” *Ensign*, april 1996, 73.
3. D. Todd Christofferson, “Kvinnens moralske styrke,” *Liahona*, nov. 2013, 29, 31.
4. Dyd har kraft (se Markus 5:30).
5. I veiledning til Skriftene er “Prestedømme” definert som “den myndighet og kraft Gud gir til mennesker så de kan gjøre alt som angår menneskenes frelse” (L&P 50:26-27).

Tro, familie, hjelp

Fra Skriftene

I dag strekker dydige kvinner, fulle av tro, seg ut til Frelseren. I Lukas 8 leser vi om en kvinne som hadde lidd av uhelbredelig blødning i 12 år. Hun søkte helbredelse da “hun kom... bakfra og rørte ved minnedusken [på Kristi kappe]. Og straks stanset blødningen... Men Jesus sa: Noen rørte ved meg, for jeg kjente at en kraft⁴ gikk ut fra meg.” Denne trofaste og dydige kvinnen falt ned for ham, “og mens alle hørte på, fortalte hun hvorfor hun hadde rørt ved ham, og hvordan hun straks var blitt helbredet. Han sa til henne: Datter, din tro har frelst deg. Gå bort i fred” (se Lukas 8:43-48; se også 6:17-19).

På grunn av sin dyd⁵ kan Kristus helbrede, muliggjøre, styrke, trøste og fryde seg når vi med mot og tro velger å strekke oss ut til ham.

Overvei dette

Hvordan gir dyd oss kraft og styrke?

MIN LEKSJON OM KJÆRLIGHET

Av Janice Tate

Jeg forventet ikke at det enkle tjenesteprojektet skulle lære meg så mye om vår himmelske Faders kjærlighet til sine barn.

Det hørtes ut som et typisk tjenesteprojekt – å samle en gruppe Hjelpeforenings-søstre for å fremføre et kort korprogram på pleiehjemmet ved et lokalt sykehus, selv om ingen fra menigheten var innlagt der.

Vi stuet oss inn i et lite rom med ni eldre pasienter som så på oss fra rullestolene sine. Ansiktene deres virket tomme og uttrykksløse. Det var varmt og trykkende, og jeg tenkte: "La oss få dette overstått."

Jeg skulle lede musikken, så jeg vendte ryggen til pasientene og konsentrerte meg om programmet. Da vi begynte, hørte jeg en pasient rope:

KJÆRLIGHET I HANDLING

"Det er stort behov for slik kjærlighet som vier de ubemerkede oppmerksomhet, gir håp til de motløse, hjelp til de plagede. Sann nestekjærlighet er kjærlighet i handling. Behov for nestekjærlighet finnes overalt."

President Thomas S. Monson, "Kjærlighet svikter aldri," *Liahona*, nov. 2010, 124.

"Mamma, mamma," mens en annen klappet og laget lyder. Jeg følte meg utilpass, men om noen minutter ville vi være ferdige og dra hjem.

Da vi forberedte oss til å synge vår siste salme, "O store Gud" (*Salmer*, nr. 64), inviterte vi pasientene og helsepersonellet til å synge sammen med oss. Jeg snudde meg for å lede alle i sangen, og det var da så jeg henne – en liten, rynket, hvithåret dame med fanget fullt av tørkepapir som var vått av tårer.

Hun gjorde tegn til at jeg skulle komme bort til henne. Jeg gjorde det, og da jeg bøyde hodet for å lytte, tok hun hånden min. Hele kroppen hennes skalv mens hun hvisket: "Jeg er en siste-dagers-hellig. Det er så godt når søstrene mine kommer."

Ånden fylte min sjel, jeg knelte ved siden av henne og tårene mine spratt. Hun la en spinkel arm rundt meg og klappet meg som om hun forsto følelsene mine. Alle begynte å synge salmen, men jeg klarte ikke å få ut det første verset.

Mens pasienter og ansatte sang om Guds storhet, fylte Ånden rommet, og alle ble rørt. Jeg fikk til slutt kontroll

over følelsene og sluttet meg til de andre og sang:

*Når Kristus kommer, lyder rop av glede,
han tar meg hjem, mitt hjerte gledes der.
Da skal jeg ydmykt bøye meg på stedet
og si til ham: "Min Gud, hvor stor du er!"*

Etter programmet snakket Hjelpeforenings-søstrene med pasienter og ansatte. Den hvithårede søsteren fortalte oss at hun hadde vært ensom og følt seg omgitt av fremmede helt til vi kom. Vi visste ikke at hun ville være der, men det gjorde vår himmelske Fader.

Jeg ble påminnet om at alle disse menneskene var våre brødre og søstre, at de trengte kjærlighet og trøst, og at jeg en dag kanskje ville være i samme situasjon. Jeg ble rørt av at vi kunne være redskaper for en kjærlig Fader, og jeg var takknemlig for at tjenesteprojektet hadde gitt meg en viktig lærdom om kjærlighet. ■

Artikkelforfatteren bor i California, USA.

REDNINGEN AV EN KOLIBRI

Av William Hoggan

Da vi reddet en kolibri, lærte vi å hjelpe de åndelig svake.

På Unge kvinners leir i fjellet i California ventet jenter og ledere på middag i en trekanthytte. Mens vi ventet, la noen av jentene merke til noe under et bord. En kolibri hadde på en eller annen måte fløyet inn i hytten og ikke funnet veien ut, og til slutt falt sammen på gulvet. De ba meg om å hjelpe.

Fuglen så nesten død ut, med nebbet fullt av spindelvev og rufsete fjær. Jeg la den forsiktig i en kopp og bar den ut. Jeg håpet den ville komme seg på egen hånd, men realistisk sett regnet jeg med at den ville gå natu-rens gang. Men da jeg forsiktig skulle sette kolibrien ned på bakken, klamret den seg fast i kanten på koppen med de små klørne sine. Jeg holdt koppen opp, mens fuglen satt på kanten med lukkede øyne. Hva nå?

En leder så fuglen, og blandet en løsning av sukker og vann og ga den til meg. Først fjernet jeg forsiktig spindelvevet fra det sylskarpe nebbet. Fuglen reagerte ikke. Så dyppet jeg en finger i sukkervannet og holdt en dråpe mot spissen av nebbet. Dråpen forsvant, selv om fuglen ikke rørte seg. Kanskje væsken sivet inn nebbet? Jeg dyppet fingeren igjen og holdt den

mot fuglens nebb. Denne gangen var det en liten tunge, tynnere enn et hår, som slikket fingertuppen min.

I 10 til 15 minutter drakk kolibrien den ene dråpen etter den andre. Nå hadde flere andre ledere samlet seg rundt meg, og jeg ga dem sjansen til å gi den mat.

Plutselig åpnet fuglen øynene, og de rufsete fjærene falt raskt på plass. Etter å ha drukket noen dråper til, begynte den å bevege vingene, varmet dem opp litt og fløy rett opp. Den nølte et øyeblikk over oss, og så skjøt den av gårde.

Vi sto der lamslått. Og så, like plutselig som fuglen hadde fløyet av sted, kom de åndelige lærdommene:

- Når vi strekker oss ut til de mindre aktive, synes ofte ikke våre anstrengelser å gjøre noe utslag. Men kjærligheten vi gir, trenger inn i sprekken – i likhet med nektaren i kolibriens urørlige nebb – og gir åndelig næring som en dag kan gi resultater.

- Noen ganger kommer vi ikke videre på egen hånd. Vi trenger en vennlig og omsorgsfull håndsrekning.
- Noen ganger vikler folk seg inn i syndens eller avhengighetens spindelvev, og trenger hjelp fra en venn eller prestedømsleder og Frelseren for å komme fri.
- Vi trenger regelmessig åndelig næring for å holde ut. Ellers går vi tom for åndelig styrke og blir offer for onde innflytelser.
  - Kolibrien fortsatte å holde ut. Bokstavelig talt. Det gjorde hele utslaget. Til tider må vi ganske enkelt holde ut i tro mens vi hanskens med livets smertefulle og noen ganger grusomme utfordringer.

I Det nye testamente leser vi at Mesteren er oppmerksom på selv en spurv som faller til jorden (se Matteus 10:29-31). Jeg vet nå at han også er oppmerksom på en kolibris fall. Og han er oppmerksom på deg. ■
Artikkelforfatteren bor i California, USA.

Hvordan kan vi “forkynne om Kristus” i vårt hjem

“Vi taler om Kristus, vi gleder oss i Kristus, vi forkynner om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med våre profetier så våre barn kan vite hvilken kilde de kan se hen til for å få forlatelse for sine synder” (2 Nephi 25:26).

Av Darren E. Schmidt

En påske foreslo min hustru at vi som familie skulle lese Skriftenes beretninger om Frelserens siste uke i jordelivet. Hver kveld ved leggetid leste vi i Det nye testamente og viste våre barn korte videoklipp av hver hendelse, for så å snakke om spørsmål som dukket opp. Jeg ble overrasket over spørsmålene våre barn stilte, så vel som den Ånd som gjennomsyret hjemmet vårt mens vi leste og snakket sammen.

På slutten av uken følte jeg en mer dyptgripende taknemlighet og kjærlighet til Frelseren, etter å ha tenkt mye på hans offer og de evige konsekvensene som følger av alt han gjennomgikk for oss. I tillegg til mine egne følelser, visste jeg at min hustru hadde blitt inspirert, og jeg fornemmet en dypere forståelse av og kjærlighet til Frelseren i våre barn og et sterkere ønske om Kristus-lik oppførsel overfor hverandre.

Siden den gang har vi forsøkt andre måter å “tale om Kristus” og “forkynne om Kristus” på i våre samtaler og leksjoner, vel vitende om at ved å bygge Jesu Kristi grunnvoll, blir vi lovet stor motstandskraft mot livets stormer (se Helaman 5:12).

Et eksempel på undervisning om bønn

La oss for eksempel si at du skal undervise om viktigheten av bønn. Du kan bruke Lære og pakter 10:5, hvor vi blir bedt om å “be alltid”, eller Nephis råd om at “den onde ånd lærer ikke menneskene å be, men lærer dem at de ikke må be” (2 Nephi 32:8). Disse skriftstedene gir oss kraftfull undervisning i læren om bønn. Mens dere snakker om dem, la oss si at du spør om noe sånt som “Hvordan ba Frelseren?” eller “Hvordan var Frelserens bønner?” Hvis du har

Gjør Frelseren til fokus for undervisningen

Noe av det vi har oppdaget, er at når vi bringer Frelserens eksempel og læresetninger inn i våre samtaler og vår omgang i familien, blir de mye sterkere og mer meningsfylte. For å bruke en analogi fra Frelseren selv, sa han: “Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt” (Johannes 15:5). Hvis vi anvender denne analogien på vår undervisning, underviser vi ikke evangeliets prinsipper som ubeslektede tanker, men som supplement til Jesu Kristi forsoning, slik profeten Joseph Smith erklærte at de er.¹ Det er slik vi gjør Frelseren til fokus for vår undervisning og ikke bare blader vi har plukket fra hans sanne vintre.

Hvis vi gjør ham til midtpunktet i vår undervisning, er vi lovet næring, styrke og vekst, herunder frukt bærende grener – med andre ord, at våre samtaler og vår undervisning vil ha større omvendelseskraft og mer langsiktige resultater. En måte å gjøre dette på som vi har funnet, er å undervise et prinsipp i evangeliet og så stille våre barn et spørsmål som “Hvordan viste Jesus dette prinsippet eller denne læresetningen?” eller “Hva sa eller underviste Herren om dette?”

yngre barn, kan du spørre: “Hvordan *tror* du Frelserens bønner var?”

Ta deg tid til å tenke på hvordan du selv kan besvare dette spørsmålet ved å overveie beretninger fra Skriftene som du husker. Jeg tenker umiddelbart på Frelserens besøk til Amerika, da “han ba til Faderen, og hans bønn kan ikke skrives... Aldri før har noe øye sett eller noe øre hørt så store og vidunderlige ting som vi så og hørte Jesus tale til Faderen” (3 Nephi 17:15-16).

Senere i beretningen oppdager vi at folket forsøkte å be slik han gjorde, og derfor “brukte [de] ikke mange ord, for det ble *gitt dem* hva de skulle be om, og de var fylt med lengsel” (3 Nephi 19:24; uthevelse tilføyd). På dette stadiet av leksjonen kan du be barna fortelle om en gang da de ble fylt med et ønske om å be, eller du kan fortelle om en gang da du ble gitt ordene du skulle si mens du ba. Deretter kan du vitne om hvor annerledes en bønn er når den holdes på denne måten, slik Frelseren underviste.

Tenk hvilken innflytelse du kunne ha på dine barn hvis de fulgte prinsippene for bønn som finnes i disse versene og i vitnesbyrdene som du og de har båret. Tenk

på hvordan dette kan forbedre deres evne til å føle og gjenkjenne Ånden, foredle sitt kall, gi prestedømsvelsignelser og senere oppdra sine egne barn, idet de blir ledet av den samme Ånd som “lærer menneskene å be” (2 Nephi 32:8).

Hvis Frelserens eksempel eller læresetninger ble utelatt fra denne undervisningen, kunne vi fremdeles hatt en god samtale om bønn, men hans eksempel og læresetninger gir større dybde og kraft.

Evangeliesentrert kunst

En annen ting vi har prøvd å gjøre for å skape et mer Kristus-sentrert hjem, er å ha bilder av Kristus, templet og andre ting med tilknytning til evangeliet, på steder hvor de er lette å se, slik at barna kan se hva som virkelig er viktig for oss.

For noen år siden, da jeg satt sammen med barna under tiendeoppgjøret, ba biskopen vår 10 år gamle sønn om å ta et lite bilde av Frelseren og finne ut hvor i vårt hjem han ville plassere det, hvor det ville være en konstant påminnelse om familiens beslutning om å følge ham. Da vi kom hjem, festet han bildet på utgangsdøren, hvor sønnen vår sa at “vi alle ville se det mest”. Dette har vært til stor velsignelse og en konstant påminnelse for oss alle hver dag på en liten, men kraftfull måte, om våre løfter om å følge Jesus Kristus.

Uansett hvor bilder er plassert i deres hjem, er det verdt innsatsen å legge merke til bildene på veggene og budskapene dere sender til barna. Formidler kunsten i hjemmet deres budskapet om at dere er opptatt av å følge Kristus?

Andre måter å undervise om Kristus på

Jeg innrømmer at jeg har ledd mer enn én gang når et av mine barn har spurt meg om Jesus var tøffere enn en tegneserie-superhelt, men jeg har oppdaget at barnas spørsmål alltid har ført til en god samtale om hva som gjør Frelseren bedre enn en superhelt. I tillegg til dagligdagse samtaler som disse, får du her noen flere forslag som du kan overveie for å gjøre ditt hjem mer Kristus-sentrert:

- Bruk Mormons bok til å undervise barna om Jesu Kristi forsoning. Ordet *forsoning* eller *some* forekommer 39 ganger i Mormons bok.
- Bruk videoer fra Mormon Messages, bibel-videoer og andre medier fra Kirken som underviser om Jesus Kristus, til å forbedre dine leksjoner på familiens hjemmeaften og familiens skriftstudium.
- Lær og syng salmer om Frelseren sammen, og snakke om deres læresetninger og betydninger.
- Finn måter å understreke at profeter er mektige vitner om Jesus Kristus.
- Søk alltid å forbedre ditt eget forhold til Frelseren.

Jeg har fått vite ved omhyggelig studium og inderlig bønn at Jesus Kristus lever, og at hans store forsoningsgave er reell og gir vårt liv og våre nærmestes liv mening og hensikt, sammen med det store og strålende håp om at vår familie kan og vil være vår for evig. Måtte vi alle forstå den store betydningen av å skape et Kristus-sentrert hjem, idet vi vet “at det ikke finnes noen annen vei eller noe annet middel hvorved mennesket kan bli frelst, enn i og gjennom Kristus” (Alma 38:9). ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

NOTE

1. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 49-50.

Veien til

PALMYRA

*Veien til Palmyra – stedet der det første syn fant sted
og gullplatenes hvilested – var fylt med alt annet enn
godhet og lys for Joseph Smith og hans familie.*

FOTO: GEORGE ANDERSON, GJENGITT MED TILLATELSE FRA KIRKEHISTORISK MUSEUM

Av Matthew S. Holland

Dette er den første artikkelen i en todelt serie om profeten Joseph Smith. Den andre artikkelen, "Mormons boks fremkomst", kommer i neste måneds nummer av Liahona.

La det ikke være noen tvil. Enten du er heltidsmisjonær eller ikke, er alle siste-dagers-hellige kalt til å bringe vår Herre Jesu Kristi budskap til "hele jorden" (Matteus 24:14). Vi er kalt til å dele med andre de rene prinsipper og grunnleggende handlemåter i *hans* evangelium i *hans* navn. For å gjøre det må vi også huske at det er avgjørende å undervise og vitne om at Joseph Smith var hans redskap til å gjengi disse rene prinsippene og grunnleggende handlemåter til jorden.

Med så veldig mye på spill, gjør dere klokt i å tenke etter om dere er rede til å stå frem og erklære med klar overbevisning og herlig frimodighet at "en skjønn og klar morgen tidlig om våren i atten hundre og tyve"¹ gikk Joseph Smith inn i et avsondret skogholt, knelte ned og ba, og siden har verden aldri vært den samme. Hvis dere vil være de Guds tjenere som dere er kalt til å være, må dere være beredt til å gjøre det.

Bestem dere nå for å studere profeten Joseph Smiths liv. Det finnes større kraft og visdom i hans liv enn i noe annet liv, med unntak av Frelserens eget. Hvis dere oppriktig og ydmykt gjør dere kjent med detaljer om Josephs liv, lover jeg at deres kjærlighet til og beundring for ham vil vokse, dere vil finne trøst og oppmuntring for de spesielt vanskelige dagene i livet og deres tjenestegjerning, og dere vil styrke deres forståelse til å kunne motstå latterliggjøring fra vår tids kritikere som synes å være så sikre på at verdslige funn beviser at Joseph ikke kunne være det han hevdet å være. I denne hensikt håper jeg dere vil overveie noen glimt av denne høyst bemerkelsesverdige mann.

En smertefull vei

Det er all grunn til å tro at morgenen da det første syn fant sted, var akkurat så strålende og idyllisk som salmen "Hvilken skjønn og yndig morgen"² beskriver den. Men når vi nyter et slikt bilde, må vi ikke glemme hva som skulle til for

Etter tre år med sviktende avlinger i Vermont, tok Joseph Smith sr. den avgjørende beslutningen å flytte sin familie 482 kilometer sydvestover til byen Palmyra i det nordlige New York.

hadde vært en fiasko og at alt han hadde fått for varene, var en kiste full av te.⁵

I mellomtiden, samtidig som denne svindelen foregikk, hadde betalingen for en stor varebeholdning forfalt i Smiths butikk. I møte med pågående kreditorer oppsto en fortvilet situasjon for familien Smith. For å betale gjelden, ga Lucy fra seg en bryllupsgave på 1000 dollar som hun hadde spart i mange år, og Joseph godtok 800 dollar for familiegården i Tunbridge.⁶ Gården var det eneste som ville ha garantert

å komme til den morgenen. Veien til Palmyra – området hvor denne hellige, enestående opplevelsen fant sted – var fylt med alt annet enn godhet og lys for denne unge profeten og hans familie.

Profetens foreldre, Joseph Smith sr. og Lucy Mack Smith, giftet seg i Tunbridge, Vermont i 1796. Etter seks år med ganske vellykket landbruk flyttet familien Smith til Randolph ikke langt unna, for å prøve seg på butikkdrift.³

Varebeholdningen som Joseph sr. ervervet ved hjelp av Boston-baserte kreditorer, kom raskt ivrige nye kunder til gode – ikke for penger, men for løfter om betaling straks avlingene kom i hus på slutten av vekstsesongen. Mens han ventet på lovede betalinger til å nedbetale kreditorene, kastet han seg på en ny investeringsmulighet.

Den gangen satset kinesiske markeder stort på krystallisert ginsengrot. Selv om Joseph sr. ble tilbudt 3000 dollar i kontanter fra en mellommann for ginsengroten han hadde samlet og klargjort for transport, bestemte han seg for den mer risikofylte, men potensielt mer lukrative strategien å frakte produktet til New York selv og inngå kontrakt med en skipskaptein for å selge varene på konsignasjon i Kina. Ved å eliminere mellommannen kunne han tjene så mye som 4500 dollar – en enorm pengesum den gangen.⁴

På grunn av uflaks eller lumske planer endte imidlertid Joseph seniors forsendelse på samme båt som fraktet sønnen til den mellommannen som han hadde nektet å gjøre forretninger med. Denne sønnen utnyttet situasjonen og solgte Smiths ginseng i Kina “til en høy pris”, og beholdt inntektene mens han diktet opp historier om at handelen

i alle fall et minstemål av økonomisk stabilitet og langsiktig fysisk sikkerhet under de ofte vanskelige forholdene ved den amerikanske koloniseringsgrensen. Pengelens og jordløse skulle familien Smith nå bli tvunget til å flytte åtte ganger på 14 år, stadig på jakt etter en måte å forsørge familien på.

Minst én av disse flyttingene ble utløst av økonomiske vanskeligheter, som skyldtes legeregninger som hadde hopet seg opp etter tyfoidefeberepidemien som rammet alle barna i familien Smith med stor og ødeleggende styrke. Noen uker etter at Josephs feber hadde gått over, opplevde han enorme smerter i skulderen. En lokal lege feildiagnostiserte smerten som en følge av en forstuing. To uker senere, da smerten hadde eskalert til ulidelige nivåer, kom legen tilbake og oppdaget en infeksjon forbundet med Josephs langvarige feber.⁷

Da Joseph Smith kom til Palmyra, hadde Herren ført sin forutordinerte profet til det fysiske hvilested – en høyde i nærheten – for en skatt av uvurderlig verdi.

Legen stakk hull på byllen og fikk ut en fjerdedel av den betente materien, men inngrepet var ufullstendig, og Joseph fikk en ny infeksjon nederst i venstre ben. Da ble det tilkalt en kirurg. Han laget et 20 cm langt snitt fra kneet til ankelen, noe som lindret smerten litt. Men infeksjonen spredte seg dessverre til benet.⁸

Familien søkte nå de nyeste medisinske rådene fra ledende autoriteter ved Dartmouth Medical College. Lucy insisterte på at det mest logiske og vanligste inngrepet,

et utslettelig minne. Der lå Joseph i en seng som var gjennomvåt av blod, “blek som et lik, [med] store svettedråper... som rant nedover ansiktet hans mens ethvert ansiktstrekk viste den største pine.”¹¹ Operasjonen var heldigvis vellykket, men Joseph måtte gå med krykker de neste tre årene.

Etter denne ildprøven håpet familien at en ny start i Norwich, Vermont endelig ville bringe den stabilitet og fremgang de så inderlig ønsket. Men nok en gang ble håpet deres knust. I deres første år som jordbrukere på leid jord,

amputasjon, *ikke* måtte brukes. I stedet ville familien Smith prøve et nytt og smertefullt inngrep – uten noe løfte om at det ville lykkes. Legene skulle åpne Josephs ben og bore to hull på hver side av benet. Deretter skulle de spikke av tre store deler av benet for å fjerne hele det betente området.⁹

Alt dette skulle gjøres uten fordelene ved dagens fulle narkose. På grunn av dette ble familien oppfordret til å gi Joseph alkohol eller binde ham til sengen, slik at han ikke skulle rykke til i smerte under det vanskelige inngrepet. Joseph avsto begge alternativene, bare syv år gammel. I stedet ba han om to ting – at hans far skulle holde ham, og at hans mor skulle forlate rommet.¹⁰

Da Josephs skrik ble så voldsomme at moren ikke lenger kunne holdes unna, kom hun to ganger inn i rommet, selv om han tryglet henne om å la være. Det hun så, ga henne

sviktet avlingene. Avlingene sviktet igjen det andre året. Det tredje året, 1816, var Joseph Smith sr. fast bestemt på å gi det én sjanse til, overbevist om at ting ganske enkelt måtte bli bedre.¹²

I 1815 hadde Tambora-fjellet i Indonesia, på den andre siden av kloden, hatt et vulkanutbrudd som kastet tonnevis av aske opp i atmosfæren og forstyrret været sine normale sykluser. Fra juni til august 1816 – kalt “året uten sommer” – rammet fire perioder med katastrofal frost New England, og ødela sommeravlingene nok en gang.¹³

Mens hungersnøden senket seg og tusener forlot Vermont i en masseutvandring, tok Joseph sr. sin hittil mest skjebnesvangre avgjørelse. Han bestemte seg for å forlate den godt og vel 32 km store radius av familie, venner og jordbruksland han hadde kjent mesteparten av sitt voksne liv, og dra nesten

50 mil til byen Palmyra i det nordlige New York. Der, fikk han høre, var jorden fruktbar og langsiktig kreditt var lett tilgjengelig. Av nødvendighet dro Joseph sr. i forveien, og lot Lucy og de åtte barna pakke sammen sine eiendeler og følge etter.¹⁴

Det var vinter da Lucy og hennes modige lille gruppe lastet alt de eide på en slede og senere på en vogn. Etter å ha nedbetalt flere kreditorer, hadde Lucy lite penger igjen til reisen. I løpet av reisen måtte hun gi bort klær

og medisiner for å betale vertshusholderne. Hun fortalte at hun kom til Palmyra, med “knappt to cent i kontanter.”¹⁵

Underveis tvang mannen de hadde leid til å kjøre sleden, unge Joseph av for å gi plass til to pene døtre fra familien Gates, som var på reise i samme retning. Joseph – som ennå ikke var helt god i benet – ble tvunget til å halte “gjennom snøen i 60 km om dagen i flere dager,” noe han beskrev som “ulidelig trettende og smertefullt.”¹⁶

Da Josephs trofaste eldre brødre, Hyrum og Alvin, bønnfalt mannen om å gi etter, slo han dem voldsom i bakken med håndtaket på en pisk. I Utica, da det ble klart at Lucy ikke hadde mer penger, forlot mannen familien – men først etter et mislykket forsøk på å stjele vognen, da han kastet eiendelene deres ned på bakken.¹⁷ På et eller annet vis

klarte familien å fortsette til alle kom trygt frem til Palmyra og gråtende falt i armene på Joseph Smith sr.

Imidlertid finnes kanskje den mest hjerteskjærende detaljen fra denne reisen i et undervurdert etterskrift Joseph senere tilføyde den opprinnelige beretningen om familiens reise: “På vei fra Utica ble jeg igjen for å kjøre med den siste sleden i kompaniet, men da dette ble nevnt, ble jeg slått ned av kusen, en av Gates sønner, og ble etterlatt for å velte meg i mitt eget blod helt til en fremmed kom og tok meg med til byen Palmyra.”¹⁸ Det er viktig å merke seg betydningen av dette.

En skatt av uvurderlig verdi

Bare tre kilometer syd for Palmyra sentrum ligger et skogholt som skulle bli åsted for et av de mest storslagne syn i menneskenes historie. Fem kilometer fra dette igjen ligger høyden Cumorah, oppbevaringsstedet for de da ukjente gullplatene.

Da Joseph kom til Palmyra, hadde Herren ført sin forutordinerte profet til det fysiske hvilested for en skatt av uvurderlig verdi. Denne skatten skulle signalisere at etter århundrer med generelt åndelig mørke og forvirring, var himmelen igjen åpen. Denne skatten skulle vise at Jesu tjenestegjering var langt mer omfattende både i lære og geografi enn de kristne kirkesamfunn kunne ane den gang. Denne skatten skulle bekrefte at Gud, på mirakuløst vis, er svært aktiv i menneskenes anliggender, uavhengig av tid, språk eller kontinent. Og denne skatten skulle frembringe læresetninger så rene og kraftfulle at hvis du sådde dem dypt i din sjel, kunne du selv bli forvandlet og smake noe så deilig at det utgjør det største og mest enestående festmåltid du kan ønske deg.

Med jordiske øyne kan vi bli fristet til å forestille oss at en mer passende vei for et slikt menneske og et slikt øyeblikk ville være en vei med større letthet, effektivitet og anerkjennelse. Kunne ikke Herren, som så omhyggelig organiserte plasseringen av gullplatene over tusen år tidligere, som en anerkjennelse av de banebrytende hendelsene som snart skulle finne sted som følge av at denne gutten kom til denne byen på denne tiden, ha sørget for en rettere, mer komfortabel og mer bebudet vei for ham å komme dit på?

I kort avstand fra Palmyra ligger et skogholt som skulle bli åsted for et av de mest storslagne syn i menneskenes historie.

Jo, det kunne han utvilsomt ha gjort, men han gjorde det ikke.

Det var ingen fremtredende, profetisk salving av Joseph i hans barndom (se 1 Samuel 16:11–13). Det var ingen rettlevende drøm som viste ham veien til et lovet land (se 1 Nephi 5:4–5). Det var ingen merkelig Liahona som kunne hjelpe familien å unngå feiltrinn på veien (se 1 Nephi 16:10; Alma 37:38). Og det var absolutt ingen limousin med åpent tak som kjørte langs en solrik, strømlinjeformet paraderute med jublende folkemengder som ga ham en triumferende mottagelse.

For Joseph og familien hans var det i stedet en ekstremt kronglete sorgens vei markert med ulykke, dårlig helse, dårlig dømmekraft, naturkatastrofer, knusende smerte, kynisk urettferdighet, vedvarende vanskeligheter og uopphørlig trange kår. Dette betyr ikke at familien Smith levde i sammenhengende håpløs elendighet. Det gjorde de ikke. Men veien til Palmyra var alt annet enn direkte, fremgangsrik og offentlig bemerkelsesverdig. Skrøpelig, halt og blodig måtte profeten bokstavelig talt bæres til sitt enestående møte med skjebnen av en navnløs fremmed.

Husk dette som kanskje den første lærdommen fra Josephs liv og Mormons boks fremkomst. På tross av nederlag, uhell og bitter motstand – og i mange tilfeller nettopp *på grunn av* disse tingene – kom Joseph Smith nøyaktig dit han måtte være for å utføre sin oppgave. Så hvis dere, nå eller en gang i fremtiden, ser dere rundt og ser at andre kanskje mindre hengivne bekjente lykkes i jobben når dere nettopp har mistet deres, hvis en alvorlig sykdom gjør dere sengeliggende akkurat når en viktig tjenestegjering skulle vært gjort, hvis en fremtredende

stilling går til en annen, hvis en misjonærledsager synes å lære språket raskere, hvis velmenende handlinger av en eller annen grunn fører til katastrofe med et annet medlem av menigheten, en nabo eller en undersøker, hvis nyheter hjemmefra forteller om økonomiske tilbakeslag eller en jordisk tragedie som dere ikke kan gjøre noe med, eller hvis dere dag etter dag ganske enkelt føler dere som en fargeløs og nedslått bakgrunnsaktør i et evangeliedrama som synes å vær skapt for andres lykke, *skal dere vite dette*: Mange slike ting var Joseph Smiths lodd i livet selv da han ble ledet til den mest enestående hendelse som hadde funnet sted på jorden siden begivenhetene på Golgata og i graven i hagen nesten 2000 år tidligere.

“Men,” sier dere kanskje, “mitt liv og min jordiske fremtid vil aldri kunne måle seg med profeten Josephs.”

Det er sikkert sant. Men det er også sant at deres liv er viktig for Gud, og de evige muligheter som ligger foran dere og enhver sjel som dere vil møte, er ikke mindre storslagne og betydningsfulle enn profeten Josephs. Akkurat som vår kjære Joseph, må dere aldri gi opp, gi etter eller svikte når livet generelt, og ikke minst misjonærarbeidet, blir ytterst smertefullt, forvirrende eller kjedelig. I stedet må dere, slik Paulus lærer oss, se at “*alle virker sammen til det gode for dem som elsker Gud, dem som etter hans råd er kalt*” (Romerne 8:28; uthevelse tilføyd).

Akkurat slik han gjorde med den unge Joseph Smith, former og veileder Gud alle deres dager i retning av mål som er mer praktfulle enn dere kan ane! ■

Fra talen “The Making of the Book of Mormon, Joseph Smith, and You,” holdt ved misjonæropplæringscenteret i Provo, 15. februar 2014. Matthew S. Holland er president for Utah Valley University.

NOTER

1. Joseph Smith – Historie 1:14.
2. *Salmer*, nr. 13.
3. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches of Joseph Smith, the Prophet, and His Progenitors for Many Generations* (1853), 37, 45. For et kortfattet sammendrag av hendelsene knyttet til familien Smiths flytting til Palmyra, se også Richard Lyman Bushman,

Joseph Smith: Rough Stone Rolling (2005), 17–29.

4. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 49.
5. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 49–50.
6. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 51.
7. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 60, 62.
8. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 62–63.

9. Se LeRoy S. Wirthlin, “Joseph Smith’s Boyhood Operation: An 1813 Surgical Success,” *BYU Studies* 21, nr. 2 (1981): 146–54.
10. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 64.
11. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 65.
12. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 66.
13. Se *Kirkens historie i tidenes fylde*, 2. utg. (2003), 24.

14. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 67.
15. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 68, 70.
16. Joseph Smith, i *The Papers of Joseph Smith*, red. Dean C. Jessee, 2 bind (1989), 1:268.
17. Se *The Papers of Joseph Smith*, 1:268.
18. Joseph Smith, i *The Papers of Joseph Smith*, 1:268–69.

SØK
redning

Av Connie Goulding

Den 5. august 2010 ble 33 chilenske gruvearbeidere innesperret av et massivt ras etter at fjellet inne i gruveven kollapset. De var avgrenset til et lite sikkerhetsområde og gruvegangene under raset, 700 meter under bakken.

Situasjonen så dystert ut. Nesten en kilometer med massivt fjell skilte dem fra hjem og familie, og det var smått med mat og vann. Selv om de hadde verktøy og kunnskap, gjorde ustabiliteten i gruveven det umulig for dem å redde seg selv. Deres eneste sjanse var å bli funnet og reddet.

Til tross for dette valgte de å ha håp. De organiserte seg, rasjonerte maten og vannet, og ventet. De hadde tro på at de der oppe gjorde det de kunne for å redde dem. Likevel må det ha vært vanskelig å holde fast i dette håpet mens de ventet i mørket. Dagene gikk, og så ukene. Den omhyggelig rasjonerte maten tok slutt.

Jeg har opplevd et enormt sammenbrudd i mitt eget liv. Rett foran øynene mine ble min nydelige, morsomme og livlige åtte år gamle sønn påkjørt av en bil og drept. Jeg holdt ham mens blodet hans rant ut på veien og ånden hans forlot kroppen og dro tilbake til sitt himmelske hjem. Jeg bønnfalte min himmelske Fader om å la ham få bli, men det var ikke med i min sønns livsplan.

Jeg sto fortapt igjen i mørket, overveldet av sorg. Jeg var trett, men ute av stand til å hvile, idet jordelivets problemer fordunklet mitt perspektiv. Jeg lærte at et sønderknust hjerte virkelig er en fysisk følelse. Der jeg en gang hadde et hjerte, var det nå bare et mørkt hull som var sårt og smertefullt.

Jeg trodde at jeg bare måtte være sterk nok til å komme over det. Det var mange som hadde lidd mer. Men i likhet med gruvearbeiderne som var fanget av ubevegelig fjell, klarte jeg ikke å lette sorgen.

I likhet med de 33 mennene som satt innesperret i en sammenrast gruve i Chile, kan vi føle oss fanget av våre prøvelser og svakheter. Gjennom frelsesplanen kan vi imidlertid finne håp om redning.

På mange måter kan vi alle føle oss fanget. Noen kan føle seg fanget av personlige prøvelser, svakheter eller vanskelige omstendigheter i livet. Det er likevel betryggende å vite at jordelivet er en tid da vi blir sterkere når vi møter vår sorg og smerte. Vi finner håp i Jesus Kristus.

Et glimt av håp

Den 17. dagen av deres ildprøve ble håpet fornyet for gruvearbeiderne da en liten sjakt ble boret gjennom fjellet som holdt dem fanget.

De innesperrede mennene, som ønsket at redningsmennene på overflaten skulle vite at de hadde blitt funnet i live, banket på boret og festet en lapp skrevet med rød merketuss til enden av det. Det sto: *“Estamos bien en el refugio, los 33”* (“Vi har det bra i tilfluktsrommet, de 33”). Håpet ble gjenopprettet. De hadde blitt funnet.

Gjennom et lite hull med omkrets som en grapefrukt ble det opprettet kommunikasjon med verden der oppe. Mat, vann, medisin og brev fra de nærmeste ble sendt ned gjennom sjakten til gruvearbeiderne.

Det må ha vært med blandede følelser at gruvearbeiderne innså hvilken situasjon de befant seg i. På tross av at de følte overveldende glede og lettelse over at de hadde blitt funnet, var situasjonen fremdeles prekær. Selv

om folkene på overflaten visste hvor de var, ville det ta tid å få en redningsplan på plass, og de kunne bare håpe på at den ville fungere.

Redningsmennene informerte motvillig gruvearbeiderne om at det ville ta flere måneder før de kunne bringes til overflaten. De håpet å få gruvearbeiderne hjem til familiene sine før jul, noe som innebar at gruvearbeiderne kom til å være innesperret i ytterligere fire måneder. Nå ventet de imidlertid med håp.

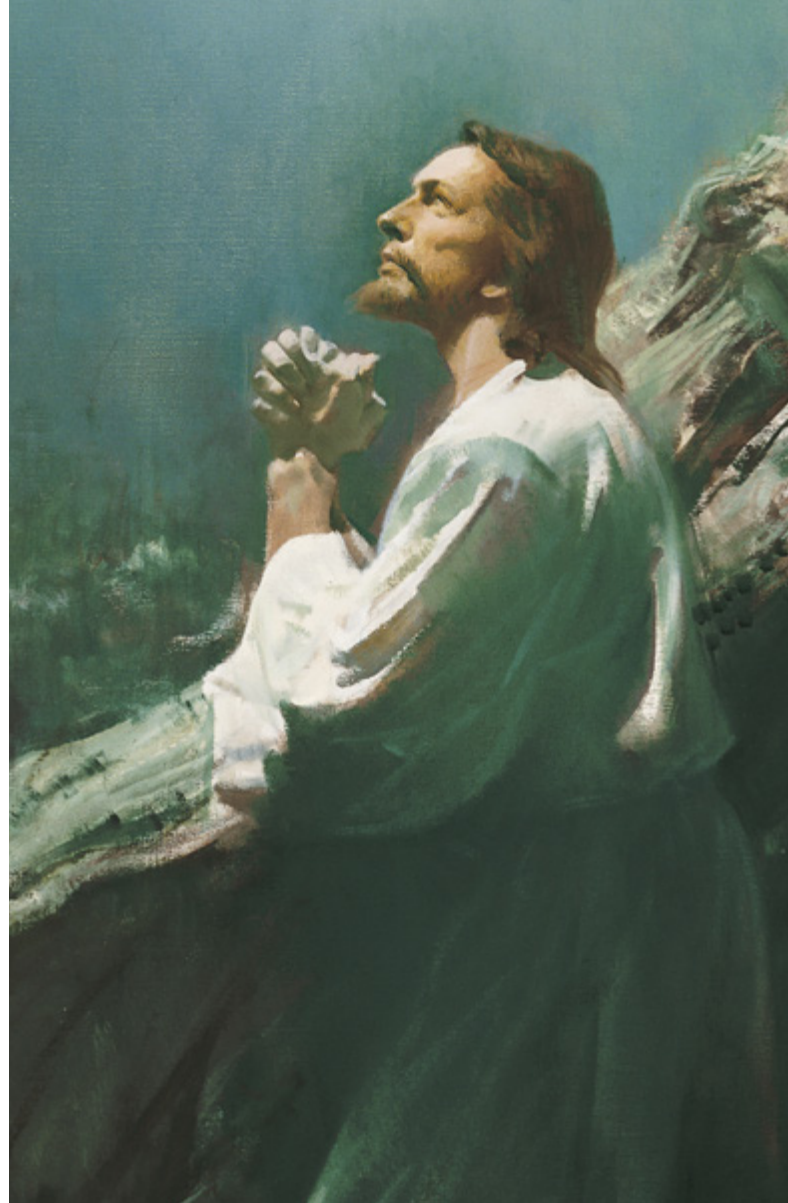
Vi har også et glimt av håp. Før denne verden ble skapt, ble det iverksatt en plan for å redde oss. Vår himmelske Fader ga oss en Frelser, som vil frelse oss fra vår dødelighet, fra våre synder, fra våre svakheter og fra alle våre lidelser i dette liv. Han er den som gir håp og liv. Han banet vei for oss så vi kunne vende tilbake til vår himmelske Fader for å bli gjenforenet med våre kjære som har gått foran oss. Han står ved siden av oss for å ta vekten av byrdene vi bærer, tørke våre tårer og gi oss fred. Han kom for å bringe oss hjem, hvis vi følger planen han har fastsatt.

Redningen

Selv om det ble gjort forskjellige forsøk på å redde gruvearbeiderne, fulgte bare ett boret en rett linje, gjennom et av de små hullene som hadde blitt boret tidligere for å finne gruvearbeiderne.

Gruvearbeiderne var ikke passive i sin redning. Mens boret kvernet seg gjennom fjellet for å komme dem til unnsetning, falt det steiner ned gjennom den mindre sjakten og hopet seg opp i hulen hvor gruvearbeiderne var innesperret. De flyttet steinene etter hvert som de falt ned, og ryddet vei for det større boret.

Redningsmennene bygget en kapsel som skulle senkes ned den smale sjakten ved hjelp av kabler. Redningskapselen

Vi må alle velge å underkaste oss og stole på vår Frelser Jesus Kristus. For oss er det bare én redningsplan, nemlig i og gjennom hans sonoffer. Han steg ned under alt for å redde oss.

var så vidt stor nok til at en mann kunne få plass. Kapselen var bare 10 cm smalere enn sjakten som var boret gjennom 700 meter massivt fjell.

Da tiden kom til at gruvearbeiderne kunne bli reddet, sto hver av mennene overfor et valg. Én mann om gangen gikk inn i kapselen. Hver av dem skulle bli heiset opp alene. Da hver av mennene valgte å stole på planen, måtte de

håpe at kapselen ville bli heist opp gjennom den smale sjakten i rett bane, og ikke komme i ubalanse og sette seg fast. Planen måtte fungere. Ellers var alt håp ute. Gruvearbeiderne gikk inn kapselen og underkastet seg planen og redningsarbeiderne.

En etter en foretok gruvearbeiderne den ensomme reisen fra mørket og opp i lyset. De ble møtt av sine kjære mens hele verden fulgte med og jublet.

Redningsplanen lyktes. Ikke én mann gikk tapt. De ble reddet 13. oktober 2010 – 69 dager etter at gruven kollapset og 52 dager etter at de hadde blitt funnet i live.

Stol på Jesu Kristi forsoning

I likhet med gruvearbeiderne, er vår redning individuell. Selv om frelse er tilgjengelig for alle, er vårt forhold til Frelseren nært og personlig. Vi må alle velge å underkaste oss og stole på vår Frelser Jesus Kristus.

På grunn av menneskets handlefrihet, som for evig er hellig, og som dette jordelivet bygger på, kan ikke Frelseren ta fra oss vår vilje. Vi er fri til å velge. Frelseren står ved siden av oss og venter på å helbrede våre sår og løfte oss til evig frelse, men han kan bare gjøre det etter invitasjon fra oss. Vi må velge ham. For oss er det bare én redningsplan, nemlig i og gjennom hans sonoffer. Han steg ned under alt for å redde oss.

Min redning kom mens jeg lå på mine knær i dyp sorg over min sønns død. I likhet med gruvearbeiderne da de gikk inn i kapselen, sto jeg ved et vendepunkt: Skulle jeg prøve å overvinne utfordringene med min egen styrke og kunnskap, eller skulle jeg strekke meg ut til min himmelske Fader og be om hjelp?

Nedtrykt av vekten av min sorg, bestemte jeg meg for å vende meg til Gud. Da jeg bønnfalt min himmelske Fader,

fortalte jeg ham hvor trett jeg var, og ba ham være så snill å lette min sorgbyrde. Før jeg reiste meg igjen, var vekten av min sorg løftet bort fra mine skuldre. Jeg måtte fortsatt bearbeide smerten og tapet, men den uutholdelige byrden var borte.

Det var der jeg fikk vite at Frelseren står ved vår side og venter på å løfte oss, venter på at vi skal spørre ham, venter på at vi skal legge våre byrder på hans skuldre, venter på at vi skal legge vår hånd i hans slik at han kan redde oss.

I likhet med gruvearbeiderne – som måtte stenge døren til kapselen bak seg og stole på sine redningsmenn – må vi underkaste oss Frelserens vilje og stole på hans redningsplan for oss.

Jeg håper at når jeg foretar den ensomme reisen fra dette liv til det neste, vil det være glede når jeg blir gjenforenet med dem som har reist før meg! I mellomtiden vet jeg at min Frelser lever og elsker meg og står ved min side. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

FRELSERENS FORSONING KAN LØFTE DEG

“Vi vet at veien til tider vil være vanskelig for dere. Men jeg gir dere dette løftet i Herrens navn: Reis dere og følg i vår Frelser og Forløseres fotspor, så vil dere én dag se tilbake og bli fylt med evig takknemlighet for at dere valgte å stole på forsoningen og dens kraft til å løfte dere opp og gi dere styrke.”

President Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap, “Du kan klare det nå!” *Liahona*, nov. 2013, 57.

DEN STRÅLENDE DAG DA prestedømmet ble gjengitt

*Hvor takknemlig vi skulle være for at Herren har gjenopprettet
sin Kirke og gjengitt sitt prestedømme til jorden.*

Da Frelseren Jesus Kristus kom til jorden, var noe av det første han gjorde å organisere sin kirke. Det nye testamente forteller oss at “han gikk opp i fjellet for å be. Og han ble der hele natten i bønn til Gud.” Da han kom ned neste morgen, sammenkalte han sine disipler. “Og av dem valgte han ut tolv, som han også kalte apostler” (Lukas 6:12-13).

Senere tok han Peter, Jakob og Johannes med seg opp på et fjell uten de andre, og der mottok Peter prestedømmets nøkler (se Matteus 17:1-9; se også 16:18-19). Peter fikk ansvaret for å inneha alle nøklene på jorden til å lede Kirken etter at Frelseren forlot dem.

Ifølge Frelserens formaning (se Markus 16:15) forkynte apostlene evangeliet og organiserte grener av Kirken. I mange tilfeller fikk de anledning til å besøke grener bare én gang, noe som ga dem liten anledning til å undervise og lære opp. Hedenske oppfatninger begynte snart å snike seg inn, og forskjellige sider ved Frelserens læresetninger ble forandret eller tilpasset (se Jesaja 24:5). Etter hvert som frafallet spredte seg, ble det nødvendig for Herren å fjerne prestedømmet fra jorden. Dermed var jorden uten prestedømmets velsignelser i en ganske lang periode.

For igjen å opprette sitt rike på jorden med prestedømmets myndighet, gjenga Herren evangeliet.

Husk gjenopprettelsen

Da Joseph Smith oversatte Mormons bok og Oliver Cowdery var skriver, kom de over beretningen i 3 Nephi om den oppstandne Frelserens besøk på den vestlige halv-kule. Da de fikk vite om hans læresetninger om dåp (se 3 Nephi 11:23-28), undret de seg over de mange formene for dåp som fantes på deres tid, og hvem som hadde myndighet til å døpe.

Joseph og Oliver bestemte seg for å spørre Herren, og gikk ut i skogen i nærheten av Joseph og Emmas hjem for å be. Der fant den store åpenbaringen sted hvor døperen Johannes la sine hender på deres hoder og sa: “Til dere, mine medtjenere, overdrar jeg i Messias’ navn Arons prestedømme, som har nøklene til englers betjening, omvendelsens evangelium og dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse, og dette skal aldri mer borttas fra jorden før Levis sønner igjen ofrer et offer til Herren i rettferdighet” (L&p 13:1).

Dette var en strålende begivenhet. Jeg håper alle prestedømsbærere husker 15. mai 1829 som en hellig begivenhet i Kirkens historie, og som en spesiell begivenhet i verdens historie.

Trosartiklene forteller oss “at en mann må kalles av Gud, ved profeti og ved håndspåleggelse av dem som har myndighet, for å kunne forkynne evangeliet og forrette dets ordinaser” (5. trosartikkel).

Menneskene kalles ikke tilfeldig, men ved inspirasjon og profeti. Det går en direkte inspirasjonslinje fra Herren til dem som er kalt til å utøve prestedømmet. Det er slik Herren leder sin kirke, og det var slik han kalte profeten Joseph Smith.

Vær verdig til prestedømmet

Å motta prestedømmet er ikke et overgangsrituale som kommer automatisk i henhold til alder. Vi må være verdige og “trofaste og [motta] disse to prestedømmer” (L&p 84:33). Vi skulle lese omhyggelig Det melkisedekske prestedømmes ed og pakt, som peker på konkrete betingelser vi må forstå og godta for å motta prestedømmet:

“Derfor, alle som mottar prestedømmet, mottar fra min Fader denne ed og pakt som han ikke kan bryte, ei heller kan den rokkes.

Men enhver som bryter denne pakt etter å ha mottatt den og vender seg helt bort fra den, skal ikke få tilgivelse for sine synder i denne verden, ei heller i den kommende verden” (L&p 84:40-41).

Det er temmelig alvorlig. Man skulle kanskje tro at menn ville skygge unna Det aronske og Det melkisedekske prestedømme, men i neste vers leser vi: “Ve alle dem som *ikke* vil ta imot dette prestedømme” (L&p 84:42; uthevelse tilføyd).

Hvis vi tar imot prestedømmet og lever verdig til det, kan vi motta Herrens velsignelser. Men hvis vi bryter vår pakt og vender oss bort fra vårt prestedømme, vil vi ikke motta Herrens velsignelser eller bli “Guds utvalgte” (L&p 84:34).

Det aronske prestedømme, som mottas ved pakt, forbereder unge menn til å motta Det melkisedekske prestedømme, som er det større prestedømme som mottas ved ed og pakt.

Strekk deg ut i tjeneste

Prestedømmet er et stort brorskap – trolig det største brorskapet på jorden. Forholdet mellom våre brødre i prestedømmet skulle være bedre enn noe annet forhold, med unntak av i våre familier. I tillegg til å være et brorskap, er

prestedommet en tjenesteorganisasjon hvor vi gir av oss selv for å hjelpe andre og gjøre ting bedre.

Når en ung mann mottar Det aronske prestedomme og blir ordinert til diakon, lærer eller prest, tilhører han et quorum. Dette quorumsbrorskapet fortsetter når han mottar Det melkisedekske prestedomme og blir ordinert til eldste. Quorumer i prestedommet er helt avgjørende.

Nylig talte en ung mann som skulle reise på misjon, på et nadverdsmøte. I sin tale forklarte han at han og fire venner hadde begynt sammen i diakonenes quorum. Han sa at vennskapet og støtten de ga hverandre når de møtte utfordringer og gikk gradene i Det aronske prestedomme, hadde hjulpet dem å nå sitt mål om å reise på heltidsmisjon.

Jeg tilhører et quorum. Det er et svært spesielt quorum. Det består av menn fra alle slags yrker. Men når vi opptrer som quorum, er vi forenet i hensikt.

Når quorumsmedlemmer enstemmig samtykker i en kurs å følge og handler sammen under Den hellige ånds innflytelse, handler de i samsvar med Herrens vilje. Med mindre man har full enighet blant quorumets medlemmer, går man ikke videre. Tenk på hvordan dette kan beskytte dere gjennom hele livet.

Prestedommet er et stort brorskap – trolig det største brorskapet på jorden.

Enhver quorumsleder skulle ha en liste over quorumets medlemmer, og han skulle være oppmerksom på dem som har problemer med å definere måten de skulle leve på. Hvis flere slike unge menn tilhører quorumet, prioriterer lederen listen sin og gir oppmerksomhet til dem som har størst behov for omsorg. Så begynner han og andre quorumsmedlemmer å besøke dem og gjøre dem til venner og omgangsfeller med quorumet på en måte som trekker dem tilbake til fellesskapet.

Et prestedomsquorum har plikt til og ansvar for å "advare, forklare, formane og lære, og innby alle til å komme til Kristus" (L&p 20:59). Tjeneste i et prestedomsquorum er avgjørende for vår utvikling her på jorden. Derfor skulle alle quorumsmedlemmer se på disse pliktene som en del av sin tjenesteforpliktelse i vår himmelske Faders rike.

Vi vet alle at vi møter utfordringer i vår jordiske prøvestand. Med mindre vi har støtte og hjelp på vår vei gjennom livet, vil vi være uten en fast plan, en sikker retning eller et pålitelig veikart til å lede og veilede oss. Et velfungerende quorum hjelper oss å utarbeide en plan og et veikart som vil lede oss tilbake til vår himmelske Faders nærhet.

Vær takknemlig

Biskoper har prestedomsnøkler til å presidere over sin menighet, herunder de unge mennene i Det aronske prestedomme. Biskopen er faktisk president for prestenes quorum i menigheten. Han hjelper de unge mennene å være verdige til å motta og utvikle seg i Det aronske prestedomme, og til å forberede seg til Det melkisedekske prestedomme. Han hjelper dem å forstå prestedomsbæreres plikter og velsignelser. Han hjelper dem å lære å foredle prestedommet ved å gi dem oppgaver som hjelper dem å tjene og hjelpe andre.

Nøkklene som tilhører Det aronske prestedomme, minner oss på at vi alltid skulle være takknemlige for det gjengitte prestedomme, med dets kraft, myndighet og ansvarsoppgaver: "Det mindre, eller aronske, prestedommes kraft og myndighet er å ha nøklene til englers betjening og til å forrette i ytre ordinanser, evangeliets bokstav, omvendelsens dåp til syndenes forlatelse, i overensstemmelse med pakter og bud" (L&p 107:20).

Jeg oppfordrer unge menn til å hedre prestedommet de bærer og forberede seg til å utvikle seg i hvert embede i Det aronske prestedomme idet de forbereder seg til ytterligere velsignelser ved å motta Det melkisedekske prestedomme, tjene Herren som heltidsmisjonærer, og til slutt gifte seg i hans hellige tempel.

Jeg vitner om at intet jordisk menneske leder denne kirken. Det er Frelserens kirke, og han leder den gjennom prestedommet, som han delegerer til menneskene på jorden så de kan virke som hans representanter for å lede hans kirke og utføre hellige ordinanser. Hvor takknemlige vi skulle være for at Herren har gjenopprettet sin kirke og gjengitt sitt prestedomme på jorden. ■

MALERI: JUSTIN KUNZ

FRELSERENS LÆRESETNINGER OM disippelskap

I Lukas beretning om Jesu Kristi siste reise til Jerusalem ser vi at Frelseren gir oss et tydelig mønster for å følge ham.

Av Casey W. Olson

Seminar og Institutt

Bare fire måneder før Frelserens død, “da det led mot tiden da han skulle opptas, da vendte han sitt ansikt mot Jerusalem for å gå dit” (Lukas 9:51).¹ I de foregående ukene hadde Jesus Kristus omhyggelig forberedt sine disipler for de vanskeligheter og overmåte store åndelige begivenheter som lå foran dem.

Straks etter at Peter hadde vitnet om Jesu Kristi guddommelighet ved Cæsarea Filippi, talte for eksempel Frelseren til sine disipler om sin kommende død og oppstandelse for første gang i enkle og utvetydige ordelag (se Matteus 16:13-21; Markus 8:27-31; Lukas 9:18-22).² Jesus tok også Peter, Jakob og Johannes med seg “opp på et høyt fjell”, hvor han “ble forkåret for deres øyne” (Matteus 17:1-2). Der ga Frelseren, Moses og Elias prestedømsnøkler til Peter, Jakob og Johannes. Moses og Elias ga også trøst og støtte til Jesus da de “talte om hans bortgang, som han skulle fullbyrde i Jerusalem” (Lukas 9:31).³ Eldste James E. Talmage (1862-1933) i De tolv apostlers quorum omtalte denne opplevelsen på fjellet som “begynnelsen på slutten” av Jesu Kristi jordiske virke.⁴

Disse hendelsene viser at da Jesus Kristus “vendte... sitt ansikt mot Jerusalem”, visste han helt klart at han tok fatt på reisen som ville føre til hans død. Lukas-evangeliet, som gir mest detaljer om denne reisen, forteller at “på sin ferd mot Jerusalem drog [Frelseren] gjennom byer og landsbyer og lærte” (Lukas 13:22), en gruppe disipler – både menn og kvinner – reiste sammen med ham (se Lukas 11:27).⁵ Mens de gikk sammen, underviste Jesus sine tilhengere om hva som krevdes for å gå på disiplens vei. Når vi studerer Frelserens læresetninger i forbindelse med denne reisen, kan vi få større forståelse av hvordan han forsterket sine instruksjoner om disiplens vei med kraften i sitt eget eksempel.

Tre svar på Jesu Kristi befaling “Følg meg”

Kort tid før Frelseren tok fatt på sin siste reise til Jerusalem, erklærte han: “Om noen vil komme etter meg, da må han fornekte seg selv og hver dag ta sitt kors opp og følge meg” (Lukas 9:23). Senere, da Jesus og hans disipler reiste til Jerusalem, “sa en til ham: Jeg vil følge deg hvor du så går” (Lukas 9:57). Frelseren svarte at “Menneskesønnen har ikke det han kan helle sitt hode til” (Lukas 9:58), kanskje noe som tyder på at “livet var svært ubehagelig for ham”, som eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum en gang sa, og at “det vil ofte være slik” også for dem som velger å følge ham.⁶

“Til en annen sa [Herren]: Følg meg (Lukas 9:59), men mannen ba om tillatelse til å gå og begrave sin far først. Jesus svarte: “La de døde begrave sine døde. Gå du av sted og forkynn Guds rike” (Lukas 9:60).⁷ Frelserens ord betyr ikke at det er galt å sørge over tapet av en av våre nærmeste (se L&P 42:45). I stedet understreker de at hengivenhet til Herren er en disippels høyeste prioritet.

Så var det en tredje som sa: “Jeg vil følge deg, Herre. Men la meg først få lov til å si farvel til dem der hjemme” (Lukas 9:61). Jesus svarte med en lignelse om en som pløyer, hvis oppgave krever at han konsentrerer seg om det som ligger foran, istedenfor det som ligger bak (se

Lukas 9:62). Lærdommen for denne mannen var ganske enkelt å følge Frelserens eksempel, som “vendte... sitt ansikt mot Jerusalem” (Lukas 9:51) og ikke så seg tilbake.

Veien gjennom Samaria

Da Jesus og disiplene gikk gjennom Samaria på vei til Jerusalem, var det noen av samaritanene som ikke ville ta imot ham (se Lukas 9:53) – sannsynligvis fordi de gjenkjente Jesus og disiplene som jøder.⁸ Som svar ba Jakob og Johannes om tillatelse til å nedkalle ild fra himmelen for å fortære deres motstandere (se Lukas 9:52-54). I denne

I likhet med den barmhjertige samaritan betjente Jesus alle sårede sjeler han møtte.

ustabile situasjonen viste Frelseren tålmodighet og overbærenhet og formante sine disipler til å gjøre det samme (se Lukas 9:55-56).

Kort tid etter denne hendelsen fortalte Frelseren lignelsen om den barmhjertige samaritan (se Lukas 10:25-37). I tillegg til å besvare spørsmålene til en uoppriktig lovlærd, kan denne lignelsen ha minnet Frelserens disipler på at det ikke finnes unntak til budet om å “elske... din neste som deg selv” (Lukas 10:27; se også vers 25-29).

I tillegg kan Frelserens disipler ha sett likheter mellom den barmhjertige samaritan og Jesu handlinger. Kjærligheten som den barmhjertige samaritan viste for en jøde, speilet den kjærlighet som Jesus nylig hadde vist de fiendtligsinnede samaritanene. I de kommende ukene skulle Frelserens disipler også bli vitne til at Jesus møtte mange sårede sjeler på vei til Jerusalem (se Lukas 13:10-17; 14:1-6; 17:11-19; 19:1-10). I likhet med den

barmhjertige samaritan, som stoppet på en farlig vei full av røvere og satte en annens velferd over sin egen, skulle Jesus betjene alle sårede sjeler han møtte, og han tenkte ikke engang på seg selv da han nærmet seg sin egen død.

Frelseren underviser Maria og Marta

På reisen til Jerusalem stoppet Jesus hos Marta (se Lukas 10:38). Mens Marta “var travelt opptatt med alt som skulle stelles i stand” (Lukas 10:40), “satte [Maria] seg ved Jesu føtter og lyttet til hans ord” (vers 39). Gjestfrihet var svært viktig i det jødiske samfunn, og det virker som om Marta flittig forsøkte å oppfylle kulturelle forventninger til sin rolle som vertinne.⁹

Selv om Marta viste vidunderlig hengivenhet og tro på Frelseren i en annen situasjon (se Johannes 11:19-29), klaget hun her: “Herre, bryr du deg ikke om at min søster har latt meg bli alene med å tjene deg? Si da til henne at hun skal hjelpe meg” (Lukas 10:40). For å hjelpe Kirkens medlemmer å få en viktig lærdom av denne hendelsen, siterte eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum en gang en tale fra en andakt ved Brigham Young University av professor Catherine Corman Parry:

“Herren gikk ikke ut på kjøkkenet og ba Marta slutte å lage mat og komme for å lytte. Tilsynelatende var han tilfreds med å la henne tjene ham slik hun ønsket, helt til hun dømte en annens tjeneste... *Martas selvtilfredshet* ... foranlediget Herrens irettesettelse, ikke hennes travelhet med måltidet.”¹⁰

Martas største feil ved denne anledningen synes å ha vært å tenke på seg selv – selv om

hun tjente andre. Frelseren hjalp Marta å forstå at det ikke er nok bare å tjene Herren og våre medmennesker. Vi må lære å glemme oss selv i tjeneste og søke Herrens vilje for å veilede våre ønsker og motiver, så vel som våre handlinger (se Lukas 9:24; L&p 137:9). Disipler må få bukt med tendensen til å tenke først på seg selv, og lære å tjene vår himmelske Fader og hans barn med øyet “ene og alene vendt mot [hans] ære” (L&p 88:67). Senere, etter sin brors død, viste Marta sin fokuserte tro ved å sette tilside alle verdslige gjøremål og gå ut for å møte Frelseren da hun hørte at han var på vei (se Johannes 11:19-20).

Frelseren forklarer kravene til å følge disippelens vei

Senere på Frelserens reise til Jerusalem kom en mann og sa: “Mester, si til min bror at han skal skifte arven med meg” (Lukas 12:13). Jesus svarte med å ta opp roten til mannens problem: “Se til å ta dere i vare for all havesyke! For ingen har sitt liv av sin eiendom, selv om han har overflod” (Lukas 12:15). Så fortalte han lignelsen om den rike dåren (se Lukas 12:16-21).

I lignelsen kan én grunn til Guds karakteristikk av den rike mannen som en dåre, ha vært mannens selviskhet. I Lukas 12:17-19 bruker den rike mannen ordene *jeg* og *min*, *mine* eller *mitt* 11 ganger, noe som avslører hvor opptatt han var av seg selv.¹¹ Ikke bare var mannen oppslukt av selviskhet, men han anerkjente heller ikke kilden til sin rikdom. På ingen måte erkjente han, slik Frelseren gjorde, at det var “jorden” som ga ham en “stor avling” (Lukas 12:16), og heller ikke takket han Herren for at han hadde skapt

jorden som avlingene hans vokste i. Til syvende og sist ble ikke mannen fordømt for den kloke praksisen det var å lagre timelige fødemidler, men for at han ikke forbedte seg åndelig for fremtiden. Siden han ikke var "rik i Gud" (Lukas 12:21), ble mannen til slutt fratatt ikke bare skatten han midlertidig hadde samlet seg på jorden, men også "en uforgjengelig skatt i himmelen" (Lukas 12:33). Valgene hans gjorde ham fattig i evigheten.

I direkte kontrast til den rike dåren som hamstret materielle eiendeler før han døde uventet, gikk Jesus målbevisst mot sin død, og ga bevisst Gud alt han hadde og alt han

I likhet med Maria og Marta må vi lære å glemme oss selv i tjeneste og søke Herrens vilje.

var – herunder sitt liv og det fulle mål av sin vilje (se Lukas 22:42; Mosiah 15:7). Han erklærte: "En dåp har jeg å døpes med, og hvor jeg gruer til den er fullført!" (Lukas 12:50). Siden han allerede hadde blitt døpt i vann, snakket Jesus her om sin forsoning. Snart skulle han stige ned under alle ting, og hans legeme skulle bli dekket av blod og svette mens han led for våre synder og opplevde våre smerter og lidelser.¹²

Senere, da noen av fariseerne advarte Jesus og sa at Herodes Antipas ville prøve å få ham drept, bekreftet bare Frelseren at han ville fortsette å gripe enhver anledning til å undervise, velsigne og helbrede andre (se Lukas 13:31-33). Han ville tilbringe de siste dagene av sitt jordeliv – i likhet med alle dager før det – i tjeneste for andre.

Da de nærmet seg Jerusalem, befalte Jesus disiplene å regne etter hva det kostet å være disippel – å tenke gjennom sin beslutning om å følge ham (se Lukas 14:25-28). Han forsøkte ikke å rosemale de vanskelige realitetene de ville

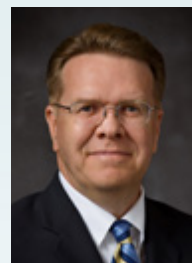
møte hvis de fortsatte som hans disipler. Isteden erklærte han bestemt: "Slik kan ingen av dere være min disippel uten at han oppgir alt han eier" (Lukas 14:33). Men Frelseren lovet også at hvis vi glemmer oss selv på disippelens vei, vil vi få så mye mer til gjengjeld (se Lukas 9:24). Velsignelsene han har lovet sine disipler innbefatter "fred i denne verden og evig liv i den kommende verden" (L&p 59:23).

Selv om vi ikke har anledning til å vandre med Jesus Kristus til Jerusalem, kan vi vise vår villighet til å kopiere denne reisen i vårt eget liv. Å huske Frelserens egen villighet til å ofre og tjene i samsvar med vår himmelske Faders vilje, kan gi oss styrke til å "gå... og gjør[e] likeså" (Lukas 10:37). ■

NOTER

1. Se A. B. Bruce, *The Training of the Twelve* (1971), 240.
2. Tilslørte henvisninger til Frelserens lidelse og død fra tidligere hendelser i hans virke omfatter Matteus 9:15; 16:4; Johannes 2:19; 3:14.
3. Se James E. Talmage, *Jesus Kristus*, 3. utg. (1936), 276.
4. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, 276.
5. I motsetning til Markus og Matteus, som bare kort nevner Frelserens avreise fra Galilea for siste gang i jordelivet og hans vandring til Jerusalem (se Matteus 19:1-2; Markus 10:1), vier Lukas denne reisen stor oppmerksomhet (se Lukas 9:51-53; 13:22, 34; 17:11; 18:31; 19:11). Johannes-evangeliet avviker betydelig i innhold fra de synoptiske evangeliene Matteus, Markus og Lukas, og nevner ikke Frelserens siste avreise fra Galilea til Jerusalem.
6. Jeffrey R. Holland, "The Inconvenient Messiah," *Ensign*, feb. 1984, 68.
7. Respekt for foreldre var svært viktig i den jødiske kultur, herunder ansvaret for å gi dem en passende begravelse. Etter å ha klargjort et legeme for begravelse og lagt det i en grav, kom vanligvis familiemedlemmene tilbake et år senere for å legge benene i en stenkiste kalt en benerne, som ble værende i graven som en sekundær begravelse blant levningene av andre avdøde familiemedlemmer. (Se Richard Neitzel Holzapfel, Eric D. Huntsman og Thomas A. Wayment, *Jesus Christ and the World of the New Testament* [2006], 78-79.) Hvis disippelen i dette tilfellet snakket om en sekundær begravelse istedenfor et presserende behov for å ta seg av legemet til sin nylig avdøde far, viste anmodningen hans et ønske om å prioritere en kulturell tradisjon fremfor en enestående mulighet til å gå til Jerusalem sammen med Guds Sønn og bli undervist av ham.
8. Det hersket betydelig fiendskap mellom jøder og samaritaner på Kristi tid. Disse to gruppene unngikk vanligvis å omgås med hverandre. I dette tilfellet unnlot samaritanene tydeligvis å vise Jesus og disiplene hans vanlig gjestfrihet, som å tilby fødemidler og innkvartering. (Se Richard Neitzel Holzapfel og Thomas A. Wayment, *Making Sense of the New Testament* [2010], 140; Ralph Gower, *The New Manners and Customs of Bible Times* [1987], 241-42.)
9. Se Gower, *New Manners and Customs of Bible Times*, 244-45; Fred H. Wight, *Manners and Customs of Bible Lands* (1953), 69-77.
10. I Dallin H. Oaks, "Judge Not' and Judging," *Ensign*, aug. 1999, 12-13; uthevelse tilføyd.
11. Se Jay A. Parry and Donald W. Parry, *Understanding the Parables of Jesus Christ* (2006), 122.
12. Se Lukas 22:44; Alma 7:11-13; Lære og pakter 19:18; 88:6.

Av eldste
Scott D. Whiting
i De sytti

Menneskefiskere

Alle som har tatt imot kall til å lede i Kirken, har tatt imot Frelserens innbydelse til å bli menneskefiskere.

Mens vi bodde på Hawaii og hadde små barn, var min hustru og jeg takknemlige for de fantastiske siste-dagers-hellige som hjalp oss. Disse flotte medlemmene tok imot oss og behandlet oss som sin egen familie. Ved flere anledninger tok menn i menigheten min lille sønn med på havfiske. Disse utfluktene omfattet ikke båter, men snarere gamle fisketeknikker som ble utviklet av oldtidens innbyggere på Hawaii.

Ved hjelp av én slik metode kunne en dyktig fisker omhyggelig brette og lagvis legge opp et sirkulært garn med vekter festet til omkretsen. Han bar så varsomt garnet til et sted langs den steinete stranden hvor vannet var klart. Når han så fisken komme inn i det klare vannet, kastet han garnet på akkurat riktig tidspunkt og med stor dyktighet, og garnet brettet seg ut til full kapasitet og landet i et stort sirkulært mønster på vannet nedenfor,

sank raskt til bunnen og fanget fisken som hadde samlet seg.

Selv om enhver slik fiskers ferdigheter er imponerende, vil han være den første til å fortelle deg at uten et godt garn som er rent, reparert og i god stand, vil innsatsen hans være fånyttet. Erfarne fiskere vet at hvor godt de lykkes avhenger av hvor gode fiskegarnene er, og at effektivt og produktivt fiske ikke begynner før garnene er innsisert og i god stand.

Vi ser en forståelse av dette prinsippet blant de opprinnelige apostlene, og noen av dem var fiskere av yrke. Vi blir presentert for disse fiskerne i de første kapitlene av Matteus, Markus og Lukas, hvor de kaster, bøter og vasker garnene første gang de møter sin fremtidige Mester (se Matteus 4:18, 21, Markus 1:16, 19; Lukas 5:2). Disse mennene forsørget sine egne og andres familier ved å streve daglig for å få fisk. Deres egen og familiens lykke var avhengig av deres forberedelser og dyktighet, og på garnenes tilstand.

Da Jesus oppfordret dem: "Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere," "forlot [de] straks sine garn", "forlot alt og fulgte ham" (Matteus 4:19, 20; Lukas 5:11; se også Markus 1:17-18).

Jeg har tenkt på dette eksemplet mange ganger når jeg har reflektert over at de som står i spissen for Kirken, har reagert med tilsvarende tro på oppfordringen "følg meg". I likhet med oldtidens kirke, blir Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ledet av profeter og apostler, som har forlatt

sine garn og sine dyrekjøpte yrker, og har utviklet nye ferdigheter for å tjene og følge Mesteren.

Menneskeledere

Hva vil det si å bli “menneskefiskere”? I sin enkle oppfordring til de tidlige apostlene innledet Frelseren det som skulle bli hans vanlige og effektive form for undervisning – undervisning i lignelser. Han visste at de som ble kalt til å følge ham, ville forstå, til en viss grad, hva han mente med ordet “menneskefiskere”.

President Harold B. Lee (1899-1973) sa: “Å bli ‘menneskefiskere’ er bare en annen måte å si ‘å bli menneskeledere’ på. Så med dagens uttrykksmåte ville vi si: ‘Hvis dere holder mine bud, vil jeg gjøre dere til ledere blant menneskene.’”¹

En leder for mennesker er en som er kalt til å hjelpe andre å bli “sanne etterfølgere av... Jesus Kristus” (Moroni 7:48). I *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* leser vi: “For å gjøre dette streber ledere først og fremst etter å være Frelserens trofaste disipler og leve hver dag slik at de kan vende tilbake for å bo i Guds nærhet. Da kan de hjelpe andre å utvikle et sterkt vitnesbyrd og komme nærmere vår himmelske Fader og Jesus Kristus.”²

Alle som har tatt imot kall til å lede i Kirken, har tatt imot Frelserens innbydelse til å bli menneskefiskere.

Garn og råd

Fra høyeste lederskapsplan i Kirken til quorumpresidentskaper i Det aronske prestedømme og Unge kvinners klassepresidentskaper, er ledere organisert i råd. Ledere blir bedt om å forberede seg åndelig, delta fullt ut i råd, tjene andre, undervise i Jesu Kristi evangelium og lede prestedømmet og Kirkens hjelpeorganisasjoner. I tillegg skulle de bygge opp enhet og harmoni i Kirken, forberede andre til å bli ledere og lærere, delegerer ansvar og sikre ansvarlighet.³

Akkurat som de tidlige apostlene anvendte sin kunnskap om fiske for å bli menneskefiskere, kan vi anvende prinsippene i deres bruk av garn på Kirkens råd. Som et garn er disse rådene organisert og forberedt til å samle vår himmelske Faders barn – alle menighetsrådets medlemmer fungerer som en viktig og vesentlig tråd i garnet. Akkurat slik et garn bare er effektivt hvis det er i god stand, blir våre råd mindre effektive når menighetsrådets medlemmer ikke er organisert, fokusert og fungerer slik de burde.

Ledere i råd følger eksemplet til oldtidens apostler og fiskere ved regelmessig å inspisere og reparere disse “garnene”. Rådets ledere gjør det ved å gi regelmessig opplæring, lede an på rådsmøter, gi riktig og passende tilbakemelding til rådsmedlemmene, og gi kjærlighet, oppmuntring og ros. Det finnes ingen erstatning for velfungerende rådets effektive styrke og kapasitet til å samle.

Menighetsrådet

Det rådet som kanskje har størst anledning til å påvirke individuelle medlemmer av Kirken, er menighetsrådet. Menn og kvinner i dette rådet er virkelig kalt til å være menneskefiskere med befaling om å lede arbeidet med å frelse sjeler i menigheten, etter anvisning fra biskopen. De bor og virker i sine respektive menigheter, hvor de kan kjenne og omgås med dem de har blitt kalt til å lede.

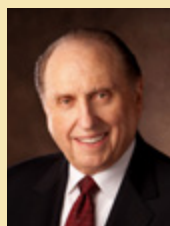
“Menighetsrådets medlemmer streber etter å hjelpe enkeltpersoner å utvikle vitnesbyrd, motta frelsende ordinanser, holde sine pakter og bli innviede etterfølgere av Jesus Kristus (se Moroni 6:4-5). Alle medlemmer av menighetsrådet har et generelt ansvar for medlemmenes ve og vel.”⁴

Medlemmer av menighetsråd spiller en viktig rolle i å fremskynde arbeidet med å frelse sjeler. Når menighetsrådet ikke fungerer slik det skal, bremser arbeidet. “Garnets” evne til å samle blir redusert, og menighetsrådets innsats gir begrensede resultater. Men når menighetsrådet er organisert og fokusert på å styrke enkeltpersoner og familier, kan resultatene være forbløffende.

Jeg kjenner til en menighet som strevde med et ineffektivt menighetsråd. Det var vanskelig for biskopen å ta til seg rettledningen som finnes i *Håndbok 2*, fordi han hadde faste vaner og likte sine gamle mønstre. Etter mye rådgivning og opplæring av en kjærlig stavsprezident, bløtgjorde imidlertid biskopen sitt hjerte, omvendte seg og begynte for alvor å organisere menighetsrådet som anvist. Han så opplæringsvideoene som finnes på LDS.org, han leste kapittel 4 og 5 i *Håndbok 2*, og han fulgte det han lærte.

Menighetsrådets medlemmer tok raskt til seg endringene, og en ånd av kjærlighet og enhet senket seg over dem mens de fokuserte på å styrke enkeltpersoner og familier. På hvert møte snakket de i detalj om undersøkere, nye konvertitter, mindre aktive medlemmer og medlemmer som trengte hjelp. De begynte å føle omsorg for disse brødrene og søstrene, og mirakler begynte å skje.

Biskopen sa at nesten umiddelbart etter at disse endringene ble gjort i menighetsrådet, begynte tidligere ukjente mindre aktive medlemmer å gå i kirken. Disse medlemmene

KOM OG BLI MED

“Under Mesterens tjenestegjering kalte han fiskere i Galilea til å forlate sine garn og følge ham, idet han sa: ‘Jeg [vil] gjøre dere til menneskefiskere.’ Måtte vi, kvinner og menn, slutte oss til menneskefiskerne og yte all den hjelp vi kan.”

President Thomas S. Monson, “Vårt ansvar for å redde,” *Liahona*, okt. 2013, 4.

sa at de plutselig følte seg tilskyndet til å vende tilbake til Kirken. De sa at de hadde fått et klart og uimotståelig inntrykk av at de igjen trengte å omgås med de hellige. De visste at de ville bli elsket og at de trengte den støtten som medlemmene ville gi dem.

Biskopen fortalte meg at han er sikker på at vår himmelske Fader bare ventet på at han skulle følge de råd han hadde mottatt og organisere menighetsrådet ifølge instruksjonene, før han kunne gi disse mindre aktive medlemmene ønsket om å komme tilbake til aktivitet i Kirken. Biskopen forsto at han måtte skape det kjærlige, omsorgsfulle miljøet disse medlemmene trengte, før Ånden ville lede dem tilbake. Hans ord minner meg om fiskeren Peters opplevelse:

“[Jesus] gikk da om bord i en av båtene, som tilhørte Simon, og bad ham legge litt ut fra land. Og han satte seg og lærte folket fra båten.

Da han sluttet å tale, sa han til Simon: Legg ut på dypet og kast ut garnene til fangst!

Simon svarte og sa til ham: Mester, vi har strevd hele natten og ikke fått noe. Men på ditt ord vil jeg kaste ut garnene.

De gjorde så, og de fanget så mye fisk at garnene holdt på å sprenges” (Lukas 5:3-6).

Når vi lytter til og følger de råd som gis oss av vår tids profeter, seere og åpenbarere – sanne “menneskefiskere” – og når vi undersøker og reparerer våre garn mens vi virker, vil vår evne til å fremskynde arbeidet med å frelse sjeler vokse, og vi vil bli redskaper i vår himmelske Faders hender til å samle hans barn. ■

NOTER

1. Harold B. Lee, i Conference Report, okt. 1960, 15.
2. *Håndbok 2: Kirkens*

3. *administrasjon* (2010), 3.1.
3. Se *Håndbok 2*, 3.2.1-5; 3.3.2-4.
4. *Håndbok 2*, 4.4.

MINE EKSPLODERENDE FERSKENER

Jeg trodde jeg var en fullkommen mor... helt til jeg fikk barn.

For meg har det å være mor vært som smelterens ild. Mine svakheter synes å komme frem når jeg blir stresset, har sovnet dårlig eller er bekymret eller opprørt. Naturligvis oppveier foreldransvarets velsignelser disse øyeblikkene, men jeg har oppdaget at jeg har temperament. Det er ydmykende å innrømme det, men jeg pleide å kjeft eller kaste ting for å få barnas oppmerksomhet.

Gang på gang bestemte jeg meg for ikke å miste besinnelsen, men jeg gjorde det likevel når jeg var stresset. Min himmelske Fader visste at jeg trengte noe dramatisk for å kunne forandre meg.

En kveld etter en lang dag med hermetisering av ferskener, satte jeg på den siste ladningen og bestemte meg for å ta en kort lur. Jeg var sikker på at jeg ville våkne i tide til å fjerne flaskene fra dampkokeren.

Men det gjorde jeg ikke.

Min mann Quinn og jeg ble skremt våkne av lyden av eksploderende glass. Jeg løp ut på kjøkkenet og så knust glass og klissete ferskener spredt ut over hver eneste overflate i rommet. Vannet i dampkokeren hadde tydeligvis fordampet, varme og trykk hadde bygget seg opp, toppen på dampkokeren hadde blitt blåst av, og seks av syv ferskenglass hadde eksplodert.

“Jeg tror jeg rydder opp i dette i morgen tidlig,” sa jeg.

Dårlig idé.

Neste morgen hadde varm ferskenmasse herdet seg i glassfylte hauger over hele kjøkkenet og spisestuen. De klebrige bitene av fersken og glass hadde til og med funnet veien bak hvitevarer og inn i alle kriker og kroker, også bak kjøleskapet.

Rengjøringen tok flere timer. Jeg måtte bløte de glassfylte haugene med vått tørkepapir og så prøve å tørke dem bort uten å skjære meg.

Jeg løp ut på kjøkkenet og så knust glass og klissete ferskener spredt ut over hver eneste overflate i rommet.

Mens jeg rengjorde, hvisket en kjent røst til meg: “Maria, når temperamentet ditt eksploderer, slik disse glassene gjorde, er det ikke lett å rette opp i ting. Du kan se hvor og hvordan sinnet ditt skader dine barn og andre. I likhet med dette rotet, vil det vonde stivne raskt, og det er smertefullt.”

Plutselig fikk oppryddingen ny mening. Lærdommen var sterk. I likhet med mitt sinne, var det ingen rask

opprydding. Flere uker senere fant jeg fortsatt små klumper med ferskenstein med integrert glass.

Jeg ber om at min tålmodighet en dag blir til en like stor styrke som den var en svakhet. I mellomtiden er jeg takknemlig for at Herrens forsoning hjelper meg å kontrollere temperamentet mitt bedre, slik at jeg kan spare mine nærmeste for mer rot forårsaket av mitt eksploderende sinne. ■

Mary Biesinger, Utah, USA

HAR VI GJORT DET RETTE?

Jeg var en kjent journalist som hadde skrevet for noen gode tidsskrifter og aviser i Lima, Peru, men min livsførsel – langt fra Gud – plaget meg mer og mer for hver dag. På grunn av dette takket jeg ja til en stilling som korrekturleser for et tidsskrift i Ventanilla-distriktet, som ligger langt fra mitt hjem. Jeg prøvde desperat å komme bort fra min nåværende vennekrets. I Ventanilla følte jeg at livet mitt ville forandre seg.

Jeg gikk av og til i kirken sammen med min kjæreste, María Cristina, da to gode og stae misjonærer overtalte meg til å be til vår himmelske Fader og spørre om Kirken var sann. Det gjorde jeg, og det jeg opplevde var ubeskrivelig. Jeg hadde aldri følt Ånden så sterkt som den uforglemmelige dagen.

María Cristina og jeg giftet oss og ble døpt kort tid senere, og leide et lite, ukomfortabelt rom i Ventanilla. På grunn av mitt harde arbeid ble jeg forfremmet fra korrekturleser til redaktør for selskapets tidsskrift og avis. Jeg hadde aldri vært redaktør før, og jeg var glad for stillingen. Likevel begynte ting å forandre seg da våre publikasjoner begynte å senke sine normer, og publiserte innhold med tvilsom moral. Disse endringene, som ble beordret av våre ledere, var i strid med Kirkens prinsipper og verdinormer.

Jeg hadde alltid ønsket å bli redaktør, men situasjonen gjorde

meg utilpass. Biskopen minnet om at hvis vi gjorde det som behaget vår himmelske Fader, ville han velsigne oss. Etter at min hustru og jeg hadde tenkt gjennom det og bedt angående det, følte vi oss tilskyndet til at jeg skulle slutte i jobben.

Noen dager senere begynte jeg å føle meg stresset og lurte på om jeg hadde gjort det rette. Etter at jeg sa opp, hadde jeg sendt CV-er til flere firmaer uten å få noe svar. María Cristina foreslo at vi skulle be igjen, og det gjorde vi. Vi ba om at alt ville ordne seg og at vi ikke måtte miste troen selv om regningene hopet seg opp.

Noen timer senere oppfordret min hustru meg til å ringe et av firmaene. Jeg ringte, selv om jeg ikke hadde store forhåpninger. Jeg ble forbløffet da en funksjonær der sa han akkurat hadde tenkt å ringe meg. Han ville vite om jeg kunne begynne dagen etter!

Vi gråt av glede. Vår himmelske Fader hadde besvart våre bønner.

Vi måtte forlate menigheten og mange gode venner på grunn av den nye jobben, men vi dro med sterkere vitnesbyrd. Jeg har nå respektabelt arbeid og god lønn, og vi har et fint sted å bo. Fremfor alt har vi blitt velsignet med vissheten om at når vi gjør det som behager Gud, mottar vi hans velsignelser. ■

Carlos Javier León Ugarte, Lima, Peru

JEG ER GLAD I DEG

Da misjonens sonekonferanse nærmet seg slutten, sto jeg utenfor og tenkte: "Hva er det jeg gjør i dette fremmede landet? Hvordan skal jeg klare å gjøre alt som forventes av meg?"

Jeg hadde vært på Sicilia i litt over en uke, men jeg følte meg allerede motløs. Min tid på opplæringscenteret for misjonærer hadde virket som en fantastisk drøm, men på grunn av mine mangler følte jeg nå at jeg var i et mareritt.

"Kjære Far," ba jeg: "Jeg ønsket å bli en god misjonær. Nå som jeg er her, forstår jeg at jeg ikke har talenter, ferdigheter eller intelligens til å utrette det jeg har blitt sendt for

å gjøre. Jeg trodde jeg kunne dette språket, men alle snakker så fort, og alle ord jeg prøver å si, setter seg bare fast på tungen. Jeg tror ikke ledsageren min liker meg. Misjonspresidenten kan knapt snakke engelsk. Jeg har ingen å snakke med. Vær så snill å hjelpe meg."

Jeg visste at jeg måtte gå inn igjen, men jeg ble stående på gaten bare noen minutter til. Plutselig kjente jeg tre napp bak på frakken min. Jeg snudde meg og så en nydelig liten jente, og knelte sakte ned ved siden av henne på den brolagte gaten. Hun slo armene om halsen min og hvisket i øret mitt: "*Ti voglio bene.*"

"Hva sa du?" svarte jeg på engelsk, selv om jeg visste godt at hun ikke forsto meg.

Hun stirret på navneskiltet mitt. "Sorella Domenici," leste hun, "ti voglio bene."

Jeg visste hva det betydde. Det var en av de første setningene vi hadde lært som misjonærer. Det var en setning som kunne tale direkte til sjelen. Den betyr: "Jeg er glad i deg."

Disse ordene var akkurat det jeg trengte å høre i det øyeblikket. Frelseren hadde sendt en spesiell budbringer for å overbringe dem til meg. Jeg fulgte den lille jenta inn i bygningen.

"Hun må være barnet til et av medlemmene," tenkte jeg. Jeg snodde meg gjennom grupper av misjonærer, og håpet at moren ville få øye på henne.

Da jeg fant ledsageren min, spurte jeg: "Har du sett denne lille jenta før?"

"Hvilke liten jente?" svarte hun og virket forvirret.

Jeg kikket ned. Den lille jenta var borte.

Jeg sto i den åpne døren til bygningen og kikket opp og ned den tomme gaten. Mens jeg grublet, kom en hvisken som jeg ikke bare hørte, men også følte ga gjenlyd i min sjel: "Sorella Domenici, ti voglio bene."

Jeg visste ikke hvem den lille jenta var, men jeg visste at Frelseren var glad i meg. ■

Natalee T. Fristrup, Utah, USA

Jeg snudde meg og så en nydelig liten jente, og knelte sakte ned ved siden av henne på den brolagte gaten.

Neste ettermiddag ble jeg tilskyndet til å ta med meg det jeg lagde til middag, til søster Morgan og hennes mann i anledning bryllupsdagen.

VAR MÅLTIDET MITT FOR ENKELT?

I et par år var jeg besøkende lærerinne for en nabo og venn som het søster Morgan. Hun var noen tiår eldre enn meg, så jeg lærte like mye av henne og hennes liv som hun gjorde av mine besøkende læreriners budskap.

Mens jeg var hennes besøkende lærerinne, fikk søster Morgan diagnosen kreft. Jeg var imponert over hvor tappert hun holdt ut behandlingene og at hun nesten alltid hadde et smil om munnen.

Under et av mine besøk nevnte hun at dagen etter var bryllupsdagen hennes. Samtalen førte snart til andre ting, og besøket ble avsluttet.

Neste ettermiddag ble jeg tilskyndet til å ta med meg det jeg lagde til middag, til søster Morgan og hennes mann i anledning bryllupsdagen. Først ignorerte jeg tilskyndelsen fordi jeg bare laget et alminnelig hverdagsmåltid. Så enkel mat ville da ikke være passende ved en så spesiell anledning.

Men tilskyndelsen ville ikke gi seg. Jeg ringte min mann på jobben, og håpet at han vil være enig i at det var en dårlig idé. I stedet oppmuntret han meg til å ringe søster Morgan og fortelle henne at jeg ville komme med middag.

Forlegenhet over mitt enkle måltid og det jeg trodde var arrogant oppførsel fra min side, hindret meg i å ringe min venn, men jeg klarte ikke å kvitte meg med følelsen av at jeg skulle dele middagen min med henne. Så jeg satte maten på et serveringsfat og gikk nervøst over gaten.

Idet jeg kom inn på gårdsplassen deres, var bror og søster Morgan i ferd med å sette seg i bilen. Jeg fortalte at jeg hadde med middag til bryllupsdagen, og at jeg håpet det var greit.

Et smil lyste opp søster Morgans ansikt. Hun forklarte at de hadde innsett at de måtte feire bryllupsdagen på en lokal hurtigmat-restaurant fordi kreftbehandlingen hennes hadde

gjort henne for sliten til å lage mat eller dra noe annet sted. Hun virket lettet over å kunne bli hjemme og spise middag.

En følelse av lettelse og glede kom over meg da de tok imot mitt enkle måltid.

Ikke mer enn to måneder senere, akkurat da søster Morgan var ferdig med kreftbehandlingene, døde hennes kjære mann brått. Bryllupsdagen bare noen uker før var deres siste.

Jeg lærte mye den sommeren om å følge Åndens milde, lave røst i tjeneste for andre. Tjenesten vi blir bedt om – eller tilskyndet til – å gi, kan være ubehagelig, besværlig eller enkel i våre øyne, men det kan være nettopp det som trengs. Denne opplevelsen ga meg mot til å virke i en hvilken som helst stilling Herren trenger meg i, og den styrket min tro til å være “en tjenende engel” (se “Som søstre i Sion,” *Salmer*, nr. 194). ■
Jennifer Klingonsmith, Utah, USA

STOL PÅ HERRENS bekreftelser

Vi blir kanskje ikke alltid befridd fra våre prøvelser, men når vi søker Herrens bekreftelser, kan vi vite at alt er vel også i vanskelige tider.

Av Mindy Anne Leavitt
Kirkens tidsskrifter

Jeg satt i det celestiale rom i templet og overveiet retningen livet mitt var i ferd med å ta – så absolutt ute av kurs sammenlignet med det jeg hadde planlagt. I likhet med mange andre unge voksne, bar tankene preg

av bekymringer: Hvordan kunne jeg balansere gode karakterer og et sosialt liv? Skulle jeg slutte i jobben? Finne en annen? Hvordan kunne jeg spare penger når jeg ikke hadde noen? Hvorfor var jeg ikke gift? Listen fortsatte smertefullt i det uendelige. Jeg hadde dratt til templet for å søke trøst og be om en bekreftelse på at mitt liv var i vår himmelske Faders hender. “Vil alt ordne seg i livet mitt?” spurte jeg. Svaret kom raskt og sikkert til mitt sinn: “Alt *er* vel.”

I samme øyeblikk forsto jeg at selv om livet mitt ikke gikk slik jeg hadde planlagt, var det likevel i samsvar med *hans* plan, og han hadde kontroll. Den gode vissheten om at han er oppmerksom på meg og tar seg av meg, selv om han ikke alltid tar bort mine prøvelser, har hjulpet meg gjennom mange vanskeligheter. Når vi forstår, søker og venter på disse bekreftelsene, kan vi vite at Herren

hjelper oss gjennom byrdene som pålegges oss.

Bekreftelse fremfor befrielse

Befrielse fra våre prøvelser er åpenbart ikke alltid Herrens svar på våre oppriktige anmodninger. I stedet vil han kanskje velsigne oss med uvurderlige stunder med visshet gjennom personlig åpenbaring – visshet om at han veileder oss og vil befri oss fra våre prøvelser. Disse bekreftelsene vil kanskje ikke befri oss fra våre prøvelser, men kanskje gi oss styrken vi trenger til å befri oss selv, selv om denne befrielsen ganske enkelt er trøst fra Den hellige ånd. Jeg har sett mange eksempler i Skriftene på hvordan Herren sender bekreftelser fremfor befrielse.

Mens Helaman ledet sine 2000 unge krigere og andre nephittiske styrker, fikk de en bekreftelse fra Herren. Etter å ha ventet i mange

måneder på fødemidler og forsterkninger, var de nær ved å omkomme av sult da en liten gruppe menn kom med mat. I frykt for at dette beskjedne tilskuddet av menn ikke var nok, vendte de seg til slutt til Herren og “utøste [sine] sjeler i bønn til Gud og ba ham styrke [dem] og fri [dem] ut”. Da de hadde bedt, forteller Helaman: “Herren vår Gud ga oss forvissning om at han ville befri oss. Ja, han talte fred til våre sjeler og ga oss stor tro og et håp om å bli befridd av ham (Alma 58:10-11). Disse bekreftelsene ga Helaman og hans krigere styrke til å holde ut og seire over sine fiender.

Joseph Smith fikk også en bekreftelse fra Herren mens han satt fengslet i Liberty fengsel. Mens han ba inderlig, ble han fortalt:

“Min sønn, fred være med din sjel, din motgang og dine lidelser skal kun vare et øyeblikk,

og så, hvis du trofast holder det ut, skal Gud opphøye deg i det høye, og du skal seire over alle dine fiender” (L&P 121:7-8).

Denne bekreftelsen ga Joseph mot og styrke til å fortsette gjennom nesten overveldende vanskeligheter.

I disse og mange andre eksempler (se for eksempel Mosiah 24:8-16) befridde ikke Herren de trofaste fra deres prøvelser med en gang. I stedet ga han dem *bekreftelse på* at han *ville* befri dem i sin egen beleilige tid. Ifølge eldste Richard G. Scott i De

FORSIKRINGEN OM HANS KRAFT

“Vi må alle takle motgang... Det vil trøste oss når

vi må vente i lidelse på Frelserens lovede avlastning, at han av erfaring vet hvordan han kan helbrede og hjelpe oss. Mormons bok gir oss trygg forvissning om hans evne til å gi trøst og lindring. Og tro på denne kraft vil gi oss tålmodighet når vi ber, arbeider og venter på hjelp.”

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, “Motgang,” *Liahona*, mai, 2009, 24.

tolv apostlers quorum er disse bekreftelsene som “pakker med åndelig sollys” som vår himmelske Fader gir oss “for å lyse opp [vår] vei”.¹ Noen ganger er denne bekreftelsen alt vi trenger for å holde ut gjennom prøvelser, vel vitende om at en befrielse vil komme til slutt.

Søk bekreftelser

Livet er vanskelig. Det hender at vi tviler, at vi mangler tillit til oss selv og våre evner til å seire over motgang,

at vi mister håpet. Det kan ofte føles som om våre prøvelser aldri vil ta slutt. Og selv om noen bekreftelser kommer uten anstrengelse fra vår side, må vi som oftest søke disse bekreftelsene på at vi vil få pause fra våre prøvelser.

Herrens bekreftelser kommer ofte gjennom hans tjeneres røst: Lokale ledere, lærere i Institutt og Søndags-skolen, og ikke minst hans profeter og apostler. Carol F. McConkie, førsterådgiver i Unge kvinners presidentskap på generalplan, minnet oss på at “i deres ord hører vi Herrens røst, og vi føler Frelserens kjærlighet.”²

Disse bekreftelsene kommer også ved Åndens røst når vi oppriktig kommuniserer med vår himmelske Fader i bønn, når vi leser og grunner på Skriftene, når vi går i templet og på Kirkens møter, når vi tjener andre og prøver å gjøre det rette. Kort sagt, Herrens bekreftelser kommer når vi “søker ham av hele [vårt] hjerte og av hele [vår] sjel” (Mosebok 4:29) og adlyder hans bud.

Helaman og hans hærstyrker fikk en bekreftelse etter mange oppriktige bønner. Joseph Smith fikk en bekreftelse etter bønn og overveielse. I begge situasjoner prøvde Herren deres tålmodighet og tro før han ga dem en bekreftelse – en god påminnelse om at i prøvelser skulle vi holde fast ved vår tro og utøve tålmodighet.

Vent på bekeftelser

Som med enhver annen tålmodighetsprøve, kommer kanskje ikke Herrens bekeftelser slik eller når vi forventer. Vi må kanskje be om å få øyne så vi kan se (se Esekiel 12:2) Herrens hånd og hans bekeftelser i vårt liv. Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum talte om at Herrens milde barmhjertighet kan omfatte disse bekeftelsene, og sa at de "ikke viser seg tilfeldig eller bare ved et sammentreff. Trofasthet og lydighet gjør oss i stand til å motta disse viktige gavene, og ofte hjelper Herrens tidspunkt oss til å gjenkjenne dem."³

Å vente på befrielse, eller en forsikring om befrielse, krever ofte mer tålmodighet enn vi tror vi er i besittelse av. Vi må kanskje gjennom alvorlige prøvelser før vi mottar noen form for bekeftelse. Slik eldste Scott forklarte, kommer "pakkene med åndelig sollys" Herren gir oss, "ofte etter at prøvelsen har vært på sitt verste, som tegn på en allvitende Faders medlidenhet og kjærlighet. De viser veien til større

lykke og mer forståelse, og styrker [vår] beslutning om å akseptere og være lydige mot hans vilje."⁴ Hvis vi er trofaste og lydige gjennom våre prøvelser, vil Herrens bekeftelser komme for å hjelpe oss å fortsette å være det.

Vår beste bekeftelse

Til syvende og sist, uansett hvor mange bekeftelser vi mottar på at vår himmelske Fader er oppmerksom på oss og vår situasjon, vil det ikke være nok til å hjelpe oss å holde ut til enden, hvis vi ikke har tro på og håp i Jesus Kristus. Gjennom hans forsoning kan vi ha absolutt håp om at vi en dag vil bli befrikk fra alle våre prøvelser. Vi kan også vite at vår Frelser har fullkommen medfølelse med oss, han som "steg ned under alt og derved fattet alt" (L&p 88:6). Han forstår våre prøvelser og våre sorger fordi han hadde "smerter og lidelser og fristelser av alle slag... så han... kan vite hvordan han skal hjelpe sitt folk i forhold til deres skrøpeligheter" (Alma 7:11-12).

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum har sagt: "Det er svært betryggende i Guds plan at en Frelser ble lovet, en Forløser som ved hjelp av vår tro på ham, ville løfte oss seirende over disse prøvelsene og vanskelighetene... Det er bare anerkjennelse av denne guddommelige kjærlighet som vil gjøre vår egen underordnede lidelse først utholdelig,

dernest forståelig og til slutt forløsende."⁵ Å lære om ham og hans forsoning er en bekeftelse i seg selv.

Alt er vel

Når vi forstår, søker etter og venter på bekeftelser fra Herren, vil de visselig komme. Vi skulle huske disse uvurderlige øyeblikkene, skriv dem ned og tenke på dem ofte. Ikke minst må vi stole på dem og tro, slik Helaman og hans menn og profeten Joseph trodde, at Herren vil oppfylle de løfter han har gitt oss. Han minner oss på disse løftene gjennom sine bekeftelser, og selv om de kanskje ikke får våre prøvelser til å forsvinne, kan vi vite at vår himmelske Fader er der sammen med oss for å støtte og oppholde oss gjennom hva som helst.

Etter min opplevelse i templet den dagen, ble ikke prøvelsene mine mindre. Jeg fikk ikke plutselig perfekte karakterer eller mer penger eller mange stevnemøter. Men det jeg hadde, var en indre visshet om at til tross for mine prøvelser, ville det gå bra med meg fordi Herren fremdeles ville holde sine løfter om å befri meg. Med denne bekeftelsen vet jeg at alt *er* vel. ■

NOTER

1. Richard G. Scott, "Stol på Herren," *Lys over Norge*, jan. 1996, 17.
2. Carol F. McConkie, "Etterlev profetenes ord," *Liahona*, nov. 2014, 77.
3. David A. Bednar, "Herrens milde barmhjertighet," *Liahona*, mai 2005, 100.
4. Richard G. Scott, "Stol på Herren," 17.
5. Jeffrey R. Holland, "Som et knust kar," *Liahona*, nov. 2013, 40.

"Pakkene med åndelig sollys... kommer ofte etter at prøvelsen har vært på sitt verste, som tegn på en allvitende Faders medlidenhet og kjærlighet. De viser veien til større lykke."

Av Lena Hsin-Yao Cho

Jeg forlot mitt hjem i NanTze på Taiwan for å utføre min heltidsmisjon i Nord-California i 2005. Området som min ledsager og jeg ble tildelt, var lite nok til at vi i løpet av fire og en halv måned hadde banket på dører i hver eneste gate i det viktigste byområdet. Misjonærarbeidet var vanskelig, og folk kjeftet ofte på oss. Vi hadde få undersøkere. Det virket for meg som om arbeidet ikke kom noen vei. Etter ca fire måneder der var jeg klar til å dra. Jeg var overbevist om at jeg ville bli overført.

Søndag kveld ventet jeg ved telefonen til sonelederen ringte. Da han fortalte at jeg skulle bli i samme område i seks nye uker, kunne jeg ikke tro mine egne ører. Jeg trodde det måtte ha skjedd en feil!

Uken etter var rene katastrofen for meg og trolig for min ledsager og de vi hadde ansvar for også. Jeg nektet å tro at dette var riktig avgjørelse. Likevel klistret jeg på meg et stort smil hver gang vi så eller snakket med folk, men innvendig var jeg ulykkelig. På grunn av stolthet fortsatte jeg å si til meg selv at jeg ikke var der jeg skulle være. Jeg håpet fremdeles at misjonspresidenten ville ringe og fortelle meg at jeg skulle overføres til et annet område.

Ingen overføring

Misjonspresidenten må ha gjort en feil – hva i alle dager kunne jeg lære av å bli lenger i dette området?

Hvordan bekreftelsen kom

Neste søndag morgen mens jeg motvillig gjorde meg klar til kirken, ringte telefonen. Det var misjonspresidenten. Han hilste meg som vanlig med sin vennlige, oppriktige stemme og sa: "Søster Cho, under lunsjen i går tenkte jeg på deg og fikk en følelse av at jeg skulle ringe deg for å fortelle deg at du er på rett sted. Du er der du er ment å være." Jeg fikk tårer i øynene da jeg hørte dette.

Jeg takket ham og la på telefonen. Da jeg begynte å gråte, fikk jeg en krystallklar og sterk følelse av at det *var* uferdige oppgaver som ventet på meg i området vårt. Jeg visste også at min himmelske Fader kjente mine tanker og min frustrasjon. Han forsto min svakhet, og han sendte sin tjener for å berolige meg.

Etter den telefonsamtalen begynte jeg å ta meg sammen. Jeg ba om styrke hver dag, og ba om å kunne se klarere hvordan jeg kunne gjøre det Herren forventet at jeg skulle gjøre. De neste fem ukene var min ledsager og jeg vitne til mange mirakler idet vi utøvet tro nok til å arbeide hardt. En svært forbedret undersøker flyttet til vårt område, og ble døpt i løpet av den overføringen.

Vi ble også invitert hjem til personer som først ikke hadde tatt imot oss. Vi møtte mange nye mennesker som hadde det vanskelig, og ble velsignet med å kunne dele Guds betryggende ord med dem. Selv om det var noen som ikke valgte å bli døpt da, kommer jeg aldri til å glemme de strålende ansiktene deres eller hvordan Ånden og Guds kjærlighet påvirket dem – og meg.

Hva jeg lærte

Jeg lærte at Herren virkelig er oppmerksom på hver enkelt av oss. Han sender ikke sine misjonærer til steder uten grunn. Jeg lærte at når vi blir sendt til et område, ønsker Herren å bruke oss der som redskaper til å utføre hans verk. Når vi overlater oss i hans hender, skjer det mirakler og hjerter bløtgjøres, selv om vi ikke kan forstå hvordan det er mulig.

Ikke minst lærte jeg at misjonspresidenten, i likhet med andre ledere i Kirken, virkelig var kalt av Gud til å være hans tjener. Herren gjør våre ledere kvalifisert til å motta den åpenbaring og inspirasjon vi trenger for våre sjelers velferd.

Jeg er evig takknemlig for erfaringene som kom som et resultat av at jeg *ikke* ble overført. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

Av president
Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Å LEVE *i en oppjaget* VERDEN

Hvis livet og dets oppjagede tempo og mange påkjenninger har gjort det vanskelig å føle glede, er kanskje tiden inne til å rette fokus mot det som betyr mest.

Har dere noensinne vært på flytur og opplevd turbulens? Den vanligste årsaken til turbulens er en brå endring i luftens bevegelse, noe som får flyet til å krenge, dreie og rulle. Selv om fly er bygget for å tåle langt kraftigere turbulens enn noe man vil oppleve på en vanlig flygning, kan det likevel være foruroligende for passasjerene.

Hva tror dere flygere gjør når de møter turbulens? En flygerelev tror kanskje det kan være lurt å øke hastigheten fordi det vil få dem raskere gjennom turbulensen. Men det er kanskje ikke så lurt. Yrkespiloter forstår at det finnes en optimal hastighet for flygning i turbulens som vil begrense turbulensens negative virkninger. Som regel innebærer det å redusere hastigheten. Det samme prinsippet gjelder fartsdumper i veien.

Derfor er det lurt å bremse ned litt, stabilisere kursen og fokusere på det viktigste når man opplever vanskelige forhold.

Det moderne livs tempo

Noe av det som kjennetegner livet i våre dager, synes å være at vi beveger oss i stadig høyere tempo, uten hensyn til turbulens eller hindre.

For å være ærlig – det er ganske lett å ha det travelt. Vi kan alle lage en oppgaveliste som vil overvelde vår timeplan. Noen tenker kanskje til og med at deres egenverd er knyttet til lengden på listen over gjøremål.

Forholdet til Gud

De kloke motstår fristelsen til å bli revet med av hverdagens kjas og mas. De følger rådet: "Livet består av mer enn å øke

hastigheten."¹ Kort sagt, fokuserer de på det som betyr mest.

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum har sagt: "Vi må avstå fra enkelte gode ting for å kunne velge andre som er bedre eller best, fordi de utvikler tro på den Herre Jesus Kristus og styrker vår familie."²

Jakten på det beste fører uvegerlig til de grunnleggende prinsipper i Jesu Kristi evangelium – de enkle og vakre sannheter som er åpenbart til oss av en omsorgsfull, evig og allvitende himmelsk Fader.

Hvordan kan jeg finne ut hva som er viktigst?

Jeg tror de fleste av oss intuitivt forstår hvor viktige grunnprinsippene er. Men noen ganger blir vi distraheret av så mange ting som virker mer forlokkende.

Trykt materiale, en rekke mediekilder, elektroniske redskaper og innretninger – alt sammen nyttig ved riktig bruk – kan bli skadelige avledninger eller hjerteløse eneceller.

Men midt blant alle røstene og valgene står den ydmyke mannen fra Galilea med utstrakte hender og venter. Hans budskap er enkelt: "Kom så og følg meg" (Lukas 18:22). Og han taler ikke med en kraftig megafon, men med en mild, lav røst (se 1 Kongebok 19:12). Det er så lett for evangeliets grunnleggende budskap å forsvinne i flommen av informasjon som treffer oss fra alle kanter.

De hellige skrifter og levende profeters uttalte ord understreker evangeliets grunnleggende prinsipper og læresetninger. Grunnen til at vi vender tilbake til disse grunnprinsippene, den rene lære, er at de er portalen til sannheter av uutgrunnelig betydning.

Det grunnleggende: Fire nøkkelforhold

Når vi vender oss til vår himmelske Fader og søker hans visdom angående det som betyr mest, lærer vi om og om igjen viktigheten av fire nøkkelforhold: til vår Gud, til vår familie, til våre medmennesker og til oss selv. Når vi evaluerer vårt liv med et villig sinn, ser vi hvor vi har avveket fra den enda bedre vei. Vår forstands øyne vil bli åpnet, og vi vil forstå hva som må gjøres for å rense vårt hjerte og få vårt liv på rett spor igjen.

Først, vårt forhold til Gud er det helligste og viktigste. Vi er hans åndebarn. Han er vår Fader. Han ønsker at vi skal være lykkelige. Når vi søker ham, idet vi lærer om hans Sønn Jesus Kristus og åpner vårt hjerte for Den hellige ånds innflytelse, blir vårt liv mer stabilt og trygt. Vi opplever større fred, glede og tilfredsstillelse når vi gjør vårt beste for å leve ifølge Guds evige plan og holde hans bud.

Vi forbedrer vårt forhold til vår himmelske Fader ved å lære om ham, ved å kommunisere med ham, omvende oss fra våre synder og aktivt følge Jesus Kristus, for "ingen kommer til Faderen uten ved Kristus" (Johannes 14:16). For å styrke vårt forhold til Gud trenger vi litt meningsfylt tid alene med ham. Hvis vi stille fokuserer på daglig personlig bønn og skriftstudium og alltid prøver å være verdige til

Forholdet til vår familie

en gyldig tempelanbefaling – er dette kloke investeringer av vår tid og innsats for å komme nærmere vår himmelske Fader. La oss følge oppfordringen i Salmene: “Hold opp, og kjenn at jeg er Gud” (Salmene 46:10).

Vårt andre nøkkelforhold er til vår familie. Ettersom ingen annen suksess kan oppveie at vi svikter her³, må vi

prioritere familien høyt. Vi utvikler dype og kjærlige familieforhold ved å gjøre enkle ting sammen, som å spise middag, ha familiens hjemmeaften og bare ha det festlig sammen. I familieforhold staves egentlig *kjærlighet t-i-d*, tid. Å ta seg

tid til hverandre, er nøkkelen til harmoni i hjemmet. Vi snakker med, istedenfor om hverandre. Vi lærer av hverandre og verdsetter både likheter og ulikheter. Vi knytter et guddommelig bånd til hverandre når vi nærmer oss Gud sammen gjennom familiebønn, studium av evangeliet og deltagelse i kirken på søndag.

Vårt tredje nøkkelforhold er til våre medmennesker. Vi utvikler dette forholdet én person om gangen – ved å være oppmerksomme på andres behov, hjelpe dem og gi av vår tid og våre talenter. Jeg ble dypt imponert over en søster som var nedtyngt av alder og sykdom, men som bestemte seg for at selv om hun ikke kunne gjøre så mye, så kunne hun lytte. Hver uke så hun derfor etter mennesker som virket bekymret eller motløse, og hun tilbrakte tid med dem og lyttet. Hun ble til stor velsignelse for mange mennesker.

Forholdet **til våre medmennesker**

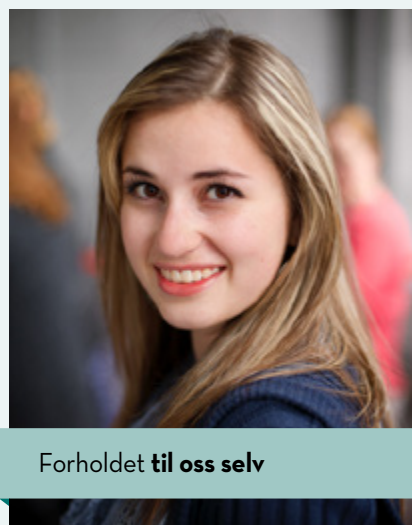
Det fjerde nøkkelforholdet er til oss selv. Det kan virke underlig å snakke om å ha et forhold til oss selv, men det har vi. Noen kommer ikke overens med seg selv. De kritiserer og forkleiner seg selv dagen lang til de begynner å hate seg selv. La meg foreslå at dere reduserer jaget og maset og tar dere tid til å bli litt bedre kjent med dere selv. Gå i naturen, se på en soloppgang, nyt Guds skaperverk, grunn på sannhetene i det gjengitte evangelium, og finn ut hva de betyr for dere personlig. Lær å se dere selv slik deres himmelske Fader ser dere – som hans dyrebare sønner eller døtre med guddommelige muligheter.

Styrke i enkelhet

Styrke kommer ikke av frenetisk aktivitet, men av å stå på en sikker grunnvoll av sannhet og lys. Styrke kommer av å rette vår oppmerksomhet og innsats mot grunnprinsippene i Jesu Kristi gjengitte evangelium. Styrke kommer av å følge med på de guddommelige ting som betyr mest.

La oss forenkle livet litt. La oss gjøre de nødvendige forandringer for igjen å fokusere på den opphøyde skjønnhet i den kristne disippels enkle og ydmyke vei – veien som alltid fører til et liv fylt av mening, glede og fred. ■

Fra en tale som ble holdt under generalkonferansen i oktober 2010.

Forholdet **til oss selv**

NOTER

1. Mahatma Gandhi, i Larry Chang: *Wisdom for the Soul* (2006), 356.
2. Dallin H. Oaks, “Bra, bedre, best,” *Liahona*, nov. 2007, 107.
3. J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), 42; se også Conference Report, april 1935, 116.

ET UVENTET INTERVJUSPØRSMÅL

Etter min misjon strevde jeg med å finne arbeid. Til slutt fikk jeg komme til et intervju. Stillingen var en stor mulighet, men jeg var bekymret for at jeg ikke hadde gode nok ferdigheter. Tiden for intervjuet kom, og jeg satt nervøst foran lederen. Da jeg kikket på bordet hans, så jeg et ark med spørsmålene han stilte søkerne. Hjertet mitt banket. Spørsmålene

brukte vanskelig terminologi.

Lederen fant CV-en min og begynte å spørre om min arbeidserfaring. Da han leste "heltidsmisjonær", spurte han om jeg kunne fortelle ham hva jeg underviste på min misjon.

Jeg snakket med ham om profeter, frelsesplanen og evige familier. Han smilte og sa: "Jeg vil at du skal komme og møte familien min."

Han tok igjen arket med intervju-spørsmålene. Nervøsiteten vendte tilbake. Han spurte: "Har du et sted å bo her i Manila?" Han ventet ikke på svaret, men sa: "Vel, du må lete etter et. Du begynner i morgen."

Det var et mirakel. Jeg vil aldri glemme hvordan misjonen min hjalp meg i jobbintervjuet mitt. ■

Alvin A., Filippinene

FRED I FORFØLGELSE

Jeg rettet meg opp i stolen da jeg hørte den neste talerens emne: Hvorfor mormonkirken tar feil og hvorfor mormonene er hyklerske og hatefulle. Under talen følte jeg at kinnene mine brant, og en følelse av sjokk og svik kom over meg. Hvordan kunne mine egne venner, som visste at jeg var siste-dagers-hellig, velge å komme med ærekrenkende bemerkninger foran hele engelskklassen?

Etter at det hadde ringt ut, kom taleren og noen av de andre vennene mine bort til meg. Ånden brant i meg, og jeg fortalte dem at det som hadde blitt sagt, var galt, og at Kirken ikke hater noen som ikke etterlever våre trosoppfatninger. Til gjengjeld

bombarderte de meg med falske påstander og beskyldninger. Jeg følte meg alene. Jeg tenkte: "Hvordan kan det være rettfærdig at jeg blir forfulgt når jeg etterlever det jeg vet er sant?"

Da jeg kom hjem fra skolen den dagen, så jeg en e-post fra bestemor. Der ba hun meg slå opp Matteus 5:11-14. Med tårer i øynene leste jeg: "Salige er dere når de spotter og forfølger dere, og lyver allslags ondt på dere for min skyld. Gled og fryd dere, for stor er den lønn dere har i himmelen. For slik forfulgte de profetene før dere... Dere er verdens lys! En by som ligger på et fjell, kan ikke skjules."

Den hellige ånd fylte mitt hjerte da jeg leste disse ordene. Jeg vet at

forfølgelse vil styrke vårt vitnesbyrd, og jeg vet at velsignelsene i himmelen vil bli vel verdt smerten vi gjennomgår her på jorden. Frelseren gjorde det mulig for oss å finne fred når vi blir forfulgt for å etterleve hans evangelium, og det er jeg virkelig takknemlig for. ■

Beka F., Montana, USA

MIN FLUKTPLAN MED MUSIKK

Da vi kjørte buss på en skoletur, satt jeg foran en jente som stadig kom med uhøflige kommentarer og vitser som gjorde meg utilpass. Lærerne og andre elever ba henne slutte, men hun holdt det gående. Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre, så jeg bestemte meg for å finne frem MP3-spillere og lytte til noe av min favorittmusikk.

Jeg slo den på tilfeldig rekkefølge, og en av de første sangene som kom på, var en sang fra youth.lds.org/music. Jeg var nær ved å hoppe over den da noe inni meg fortalte meg at jeg bare

skulle lytte til musikken. Jeg fortsatte å lytte til inspirerende musikk de neste 20 minuttene. Teksten oppmuntret meg til å holde ut, og minnet meg på at jeg var en elsket datter av vår himmelske Fader.

Senere i uken arrangerte skolen en dans. Selv om de brukte de rene versjonene av populære danselåter, begynte mange i klassen å rope ut et fjernet ord i en bestemt sang.

Igjen følte jeg meg utilpass. Lærerne satt i nærheten, men syntes ikke å legge merke til det. Jeg kikket ned på håndleddet mitt. Jeg så

armbåndet fra ungdomskonferansen, hvor det sto: "Stå på hellige steder og vær urokkelige (L&p 87:8)."

Jeg visste at det ikke var noe hellig sted der jeg sto, så jeg gikk ut til en ny låt kom på.

Jeg vet at musikk kan ha stor innflytelse på vårt liv. Jeg vet at det at jeg lyttet til inspirerende musikk på MP3-spillere min et par dager tidligere, bidro til å gi meg motet jeg trengte for å forlate dansen. Disse opplevelsene hjalp meg å komme mye nærmere min himmelske Fader. ■

Alix B., Nederland

DEL EVANGELIET MED ANDRE

SLIK DØPEREN JOHANNES GJORDE

Du kan hjelpe andre å forberede seg til Frelserens annet komme, slik døperen Johannes gjorde før Frelserens første komme.

Av Ryan Carr
Kirkens tidsskrifter

motsetning til døperen Johannes, kommer du ikke til å utføre en misjon i “Judeas ørken” (Matteus 3:1). Klærne dine vil ikke være laget av “kamelhår” (Matteus 3:4). Du vil ikke spise “gresshopper og vill honning” (Matteus 3:4). Men din hensikt med å dele evangeliet med andre er den samme som døperen Johannes: Du forbereder andre for Jesu komme ved å erklære: “Omvend dere, for himlenes rike er kommet nær” (Matteus 3:2).

Døperen Johannes misjon var tydelig – å “komme før Messias for å berede Herrens vei” (1 Nephi 10:7). Men hans misjon var ikke lett. Den siste profeten før ham var Malaki, over 400 år tidligere. “Uten en profet begynte folket i landet å bli oppdelt i parter og grupper, og alle hevdet retten til å tolke Skriftene og lede Herrens folk. Den sanne forståelse av Jehova avtok blant disse gruppene.”¹

Til tross for utfordringene på Johannes tid, kom folkeskarer ut i villmarken for å høre ham forkynne, og han døypte mange. To av de fremtidige apostlene, Johannes den elskede og Andreas, ble kjent med Jesus gjennom Johannes (se Johannes 1:40).

Det er ikke mindre krevende å dele evangeliet med andre i dag. Det moderne liv har skapt mange distraksjoner. Verdslige filosofier leder folk på villspor. Stadig flere unnlater å leve opp til høye moralnormer. Noen ser ikke noe behov for religion.

Hvordan kan du lykkes med å dele evangeliet med andre i slike omstendigheter, slik døperen Johannes gjorde? Her er noen lærdommer fra livet hans som kan hjelpe.

Johannes visste hva misjonen hans var. Han visste at han hadde blitt kalt til å hjelpe mennesker å komme til Kristus (se Lukas 1:16). Da han så Frelseren, vitnet Johannes: “Se, Guds Lam som tar bort verdens synd” (Johannes 1:29). Istedenfor å oppmuntre folk til å følge seg selv, hjalp Johannes dem å bli Jesu Kristi disipler. Johannes sa om Frelseren: “Han skal vokse, jeg skal avta” (Johannes 3:30).

Johannes underviste de grunnleggende prinsippene i Jesu Kristi evangelium. Han underviste folket om rettferdighet, barmhjertighet, ærlighet, moral, faste, bønn, omvendelse og bekjennelse av synd, dåp ved nedsenkning, oppstandelse og dom (se

Matteus 3; Lukas 3). Hans undervisning kan beskrives slik Frelserens var: “De var slått av undring over hans lære, for han lærte dem som en som hadde myndighet” (Markus 1:22).

Johannes levde annerledes enn verden. Jesus sammenlignet Johannes med verdslige lærere: Johannes var ikke “en mann kledd i fine klær... i praktfulle klær... i kongeslottene” (Lukas 7:25). Han drakk ikke “vin og sterk drikk” (Lukas 1:15). Johannes var “en røst av en som roper i ørkenen:

Rydd Herrens vei” (Markus 1:3). Fordi han underviste med Guds kraft, følte folket Ånden og ble omvendt.

Johannes var entusiastisk. En religionsforsker sammenfattet Johannes egenskaper: “Hans målbevissthet, hans fullstendige hengivenhet til sitt spesielle kall og hans fulle lojalitet til Guds Sønn. Disse karaktertrekkene, sammen med hans guddommelige prestedømsmyndighet, fryktløse natur og personlige rettskaffenhet, gjorde ham til en av de største figurene i Skriftene.”²

Når man studerer livet til døperen Johannes, ser man at han var mer enn bare den som fikk den unike velsignelsen å få døpe Jesus Kristus. Man ser at hans liv og misjon handlet om å forberede andre til Frelserens komme, akkurat slik ditt liv og din misjon gjør. ■

NOTER

1. S. Kent Brown og Richard Neitzel Holzappel, “De 500 tapte år: Fra Malaki til døperen Johannes,” *Liahona*, des. 2014, 30.
2. Robert J. Matthews, “John the Baptist: A Burning and a Shining Light,” *Ensign*, sep. 1972, 79.

HVORFOR ER DU PÅ JORDEN I DENNE TID?

“Dere og jeg vil fryde oss over hans komme og takke Herren for at han sendte oss til jorden på denne tid for å utføre vår hellige plikt med å forberede verden for hans tilbakekomst.”

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum, “Verden må forberedes for det annet komme,” *Liahona*, mai 2011, 52.

MEN HVA OM...?

Spørsmål om å reise på misjon

Når det nærmer seg din tur til å reise på misjon, vil du kanskje spørre deg selv: "Kan jeg virkelig klare dette?" Ja, det kan du! Det blir kanskje ikke lett, men du vil aldri angre på det.

Det kan være skremmende å forberede seg til misjon. Det er mange ting å bekymre seg for – penger, kunnskap, sjenerhet – men uansett bekymring, kan du finne den trygghet og det mot du trenger. Her er noen vanlig spørsmål og svar som kan hjelpe deg å overvinne frykt og finne tro til å gå videre.

Hva om jeg ikke vet nok om Skriftene eller evangeliet?

Misjonsforberedelse skulle definitivt innbefatte å lære om evangeliet, men du behøver ikke å vite alt før du reiser. Som ung mann var for eksempel eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum bekymret for at han ikke var forberedt til å reise på misjon. Han sa: "Jeg husker jeg ba: 'Himmelske Fader, hvordan kan jeg dra på misjon når jeg vet så lite?' Jeg trodde på Kirken, men jeg følte at min åndelige kunnskap var svært begrenset.

Mens jeg ba, kom følelsen: 'Du vet ikke alt, men du vet nok!'"¹

Kunnskap om evangeliet vil komme hvis du trofast anstrenger deg for å lære evangeliets prinsipper og studerer Skriftene, og du vil ikke være alene. Den hellige ånd vil veilede deg, og du vil ha ledsagere, misjonær-ledere og misjons-presidenten som vil hjelpe deg i din innsats. Husk hva eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum har sagt: "Størrelsen på deres tro eller graden av deres kunnskap er ikke spørsmålet – det er integriteten dere viser overfor den tro og den sannhet dere allerede har."²

Hva om jeg ikke er sikker på at jeg har et vitnesbyrd?

Å tilegne seg et vitnesbyrd er en viktig del av forberedelsen til en misjon. Du føler kanskje at ditt vitnesbyrd er svakt, men det vil vokse hvis du oppriktig anstrenger deg for å utvikle det. Bare husk:

- *Finn stille stunder til å studere og be.* Du trenger tid til å føle Åndens inspirasjon.
- *Etterlev evangeliet.* Se Johannes 7:17 for å finne ut hvorfor dette vil hjelpe ditt vitnesbyrd å vokse.
- *Bygg det opp litt om gangen.* "[Din] åndelige reise er en livslang prosess. Vi vet ikke alt i begynnelsen, og heller ikke langs veien. Vår omvendelse skjer trinn for trinn."³

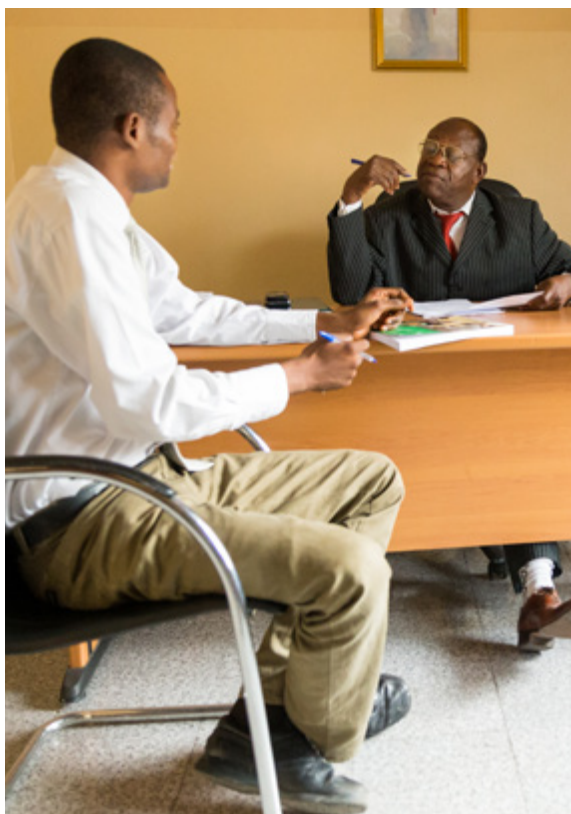
Husk også at ditt vitnesbyrd kan være sterkere enn du tror. Eldste Holland fortalte følgende: "En 14 år gammel gutt sa nylig litt nølende: 'Bror Holland, jeg kan ennå ikke si at jeg vet at Kirken er sann, men jeg tror den er det.' Jeg klemte denne gutten til øynene hans bulet ut. Jeg fortalte ham... at *tro* er et dyrebart ord, enda mer dyrebart handling, og at han aldri trengte å be om unnskyldning for

'bare å tro'. Jeg fortalte ham at Kristus selv sa: 'Frykt ikke, bare tro'... Jeg fortalte denne gutten at tro alltid var første skritt mot overbevisning... Jeg fortalte ham også hvor stolt jeg var av ham for hans ærlige søken."⁴

Hva om jeg ikke føler meg verdig?

Hvis det er noe galt i ditt liv, kan du gjøre noe med det. Biskopen eller grenspresidenten vil hjelpe deg å vite hva du må gjøre for å bli ren gjennom Jesu Kristi forsoning. Eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum har sagt: "Jeg oppfordrer deg til ikke å be for å få vite om du skal reise [på misjon]. Be heller Herren rettlede deg i hva som måtte være nødvendig for å bli en verdig, bemyndiget heltidsmisjonær."⁵

Rebekka S. fra Russland forteller om sin erfaring: "Selv om jeg hadde omvendt meg, fikk skyldfølelse og

UNGE KVINNER OG BESLUTNINGEN OM Å REISE PÅ MISJON

Som ung kvinne er du ikke forpliktet til å reise på misjon, men du har muligheten. Når du skal bestemme deg for om du vil reise, kan du ha spørsmål som:

- ▶ Vil en misjon være riktig for meg? Hvordan kan jeg vite det?
- ▶ Skulle jeg forberede meg nå til en heltidsmisjon?
- ▶ Hvilke grunner er det til at jeg skulle overveie å reise på misjon?
- ▶ Ville jeg engang blitt en god misjonær?

Finn svar og veiledning i artikkelen “Unge kvinner og beslutningen om å reise på misjon,” *Liahona*, jan. 2013, 32-35.

smerte meg til å tro at jeg ikke kunne reise på misjon fordi mine feiltrinn var så store. Biskopen og stavs-presidenten hjalp meg imidlertid å forstå forsoningens helbredende kraft i mitt liv. Jeg er så takknemlig for omvendelse. Å være verdig betyr alt på en misjon. Man kan ikke undervise ved Ånden hvis man ikke er verdig til det (se L&P 42:14). Man må føle fred for å kunne virke av hele sitt hjerte. Det utgjør hele forskjellen.”

Hvordan kan jeg forlate familie og venner?

Det er vanskelig å forlate sine nærmeste, spesielt når man vet at ting vil være annerledes når man kommer hjem – for venner, for familiemedlemmer og ikke minst for en selv. Du er kanskje bekymret for hvordan din familie vil klare seg økonomisk uten deg, eller hvordan de vil reagere på din misjon. Men Herren vil ta vare på dem du er glad i og velsigne dem for din tjeneste (se L&P 100:1). Selv om du vil savne dem, trenger Herren deg til å hjelpe andre familier å finne lykken i evangeliet. Tro at vår himmelske Fader ønsker det beste for deg og din

familie, og husk at “Tro stoler på at Gud har store ting i vente for hver og en av oss.”⁶ Herren har fantastiske velsignelser i vente for deg og din familie når du finner tro til å gå videre.

Hva om jeg ikke tror at jeg kan betale for det?

Kostnadene for en misjon kan virke som et stort offer, men Herren vet hva han ønsker at du skal gjøre. President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, har sagt: “Jeg taler til den unge mannen som ikke har noen anelse om hvordan han kan finansiere en misjon. Jeg vet det heller ikke. Men dette vet jeg: Hvis du har tro og bestemmer deg for å dra, vil det være mulig.”⁷

Loran C. fra England hadde opplevd følgende: “Jeg hadde akkurat begynt på misjonærstuden da banken fortalte meg at jeg hadde stor kredittkortgjeld. Biskopen og jeg satte opp et budsjett for hvor mye jeg skulle betale ned på gjelden, sette av til misjonen, tiende og mine andre utgifter. Det krevde stort offer, og jeg trodde ikke jeg ville klare å nå målet. Jeg betalte imidlertid trofast tiende, og

Herren grep inn. En gave fra en fremmed ga meg pengene jeg trengte til å betale ned gjelden og oppfylle mitt mål om å reise på misjon.”

Hva om jeg er sjenert for å snakke med andre?

Tanken på å bruke hele dagen hver eneste dag til å snakke med folk du ikke kjenner, kan være vanskelig. Sam L. fra California forteller: “For en som ikke engang liker å åpne døren, virket tanken på å skulle banke på døren til en vilt fremmed for å snakke om evangeliet, helt umulig.

På en ungdomskonferanse på stavsplan ble vi bedt om å gå ut sammen med misjonærene og forkynne evangeliet. Gå sammen med virkelige misjonærer? Til virkelige mennesker? Jeg var nervøs, men så husket jeg et skriftsted: ‘For jeg er Herren din Gud, som holder deg fast ved din høyre hånd, og som sier til deg: Frykt ikke! Jeg hjelper deg’ (Jesaja 41:13). Jeg ba om denne

hjelpen, og selv om jeg fremdeles var mitt keitete jeg, følte jeg meg styrket av Den hellige ånd, og ga til og med bort to eksemplarer av Mormons bok.”

Hva om det roter til utdannelsen eller karrieren min?

Du tror kanskje at det å ta deg tid til en misjon når du forbereder deg til studier eller en karriere, setter din fremtid i fare, men det motsatte er tilfelle. Herren vil at du skal lykkes, og han vil hjelpe deg. Ingenting du forsaker, vil være verdt like mye som din misjonærtjeneste.

Mange unge mennesker har måttet ta lignende avgjørelser. William H. fra Australia forlot en lovende rugbykarriere, uten å vite om han ville få mulighet til å spille når han kom hjem (se “Pause for å reise på misjon,” *Liahona*, juni 2012, 50-52). Joseph B. fra Filippinene kom inn på kontoret til en sekretær ved universitetet, forberedt på å gi avkall på en enestående sjanse til utdanning

(se “Som brennoffer,” *Liahona*, sep. 2007, 40-42). Uansett om det du håper på etter misjonen, skjer eller ikke, vil ingen mulighet være mer verdt enn din tjeneste som misjonær.

Ingenting å angre på

Vår himmelske Fader ønsker at vi skal være lykkelige, og han vil ikke be oss gjøre noe som ikke vil velsigne og hjelpe oss. Hvis du trofast gjør det Herren ber deg om, selv om det er vanskelig, vil du oppdage at velsignelsene som følger, er langt bedre enn noe av det verden har å tilby. Du vil aldri angre på at du reiste på misjon. ■

NOTER

1. Neil L. Andersen, “Du vet tilstrekkelig,” *Liahona*, nov. 2008, 13.
2. Jeffrey R. Holland, “Herre, jeg tror,” *Liahona*, mai 2013, 94.
3. Neil L. Andersen, “Du vet tilstrekkelig,” 13.
4. Jeffrey R. Holland, “Herre, jeg tror,” 94-95.
5. Richard G. Scott, “Nå er tiden inne for en misjon!” *Liahona*, mai 2006, 90.
6. Jeffrey R. Holland, “Det beste har ennå ikke hendt,” *Liahona*, jan. 2010, 21.
7. Boyd K. Packer, “Come, All Ye Sons of God,” *Ensign*, aug. 1983, 71.

“En av mine venner ønsker å prøve noe dårlig bare én gang så hun kan forstå når folk snakker om det. Hvordan kan jeg hjelpe henne å forstå at det ikke er en god idé?”

Noe av det beste du kan gjøre er å hjelpe vennen din å huske hvorfor vi har bud. Vår himmelske Fader gir oss bud fordi han elsker oss og vet at de vil gjøre oss lykkelige og hjelpe oss å bli ham lik.

I Det nye testamente sa Frelseren: “Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud” (Johannes 14:15). Hjelp din venn å innse at å velge det rette viser kjærlighet til vår himmelske Fader og Jesus Kristus og takknemlighet for hans forsoning og evangelium.

Du kan også minne henne på at å gjøre dårlige ting medfører dårlige konsekvenser, selv om det bare er én gang. Vi kan ikke oppleve synd og unngå dens virkning. Bevisst ulydighet mot Guds bud er som å trekke seg bort fra vår himmelske Fader og fortelle ham at han ikke betyr like mye som våre venner eller andre mennesker gjør.

Vår himmelske Fader elsker oss, og han vil velsigne oss med Åndens veiledning når vi holder hans bud. Hvis vi er lydige, vil Ånden lære oss mer enn vi noensinne kunne lært ved å eksperimentere med synd.

Vi behøver ikke å eksperimentere

Du kan lære vennen din at “alt som er godt, kommer fra Gud, og alt som er ondt, kommer fra djevelen” (Alma 5:40). Jeg ville også forklart at enhver handling har konsekvenser, og at vi ikke skulle gjøre noe som kan skade oss. Vi behøver ikke å oppleve det onde. Det finnes allerede så mye ondt rundt oss, og det er lett å se at mange lever i elendighet fordi de ikke holder budene.

Vinicius S., 17 år, São Paulo, Brasil

Fortell hvordan du overvinner fristelse

Fortell vennen din at det som virkelig betyr noe, er hennes stilling overfor Herren. Vi må ikke gi opp vår evige frelse i bytte mot en timelig erfaring. Dessuten vil du være til mye større hjelp for vennen din hvis du kan fortelle henne hvordan du har overvunnet fristelse.

Emily G., 19 år, Puerto Rico

Vi har guddommelige muligheter

Du kan vennlig forklare for din venn at selv om ett dårlig valg kan virke harmløst, kan det føre til mer alvorlige synder. Du kan også dele dette skriftstedet: “Jeg, Herren, kan ikke se på synd og på noen som helst måte samtykke i den” (L&p 1:31). Minn din venn på at selv én erfaring med synd kan gjøre oss mindre følsomme for

Åndens røst. La henne ikke minst få vite at du er glad i henne og at det å velge det rette er en del av hennes guddommelige muligheter som en Guds datter.

Adriana F., 17 år, Arizona, USA

Bare én gang vil skade

Alle dårlige ting, selv om du bare gjør dem én gang, driver Ånden bort. Hvis Ånden forlater deg, vil det være lettere for Satan å friste deg til å gjøre flere dårlige ting. Dessuten må du omvende deg fra alle dine synder, uansett hvor mange ganger du begår dem, og det kan være en lang og smertefull prosess å omvende deg fra alvorlige synder.

Emily L., 14 år, Utah, USA

Vær sterk

Forsikre henne om at du er glad i henne og ønsker å hjelpe henne å velge det rette. Jeg vet av personlig erfaring at vi ikke trenger å gjøre de samme valgene som en annen for å identifisere oss med vedkommende. Når vi etterlever evangeliet, vil Ånden hjelpe oss å forholde oss til andre mennesker. Minn vennen din på at hun må være sterk, slik at hun kan hjelpe andre å adlyde budene. Be om at du må være i stand til å hjelpe henne.

Vanina P., 19 år, Buenos Aires, Argentina

Du vil kanskje ikke klare å slutte

Jeg ville bedt vennen min om ikke engang å tenke på det. Det er ingen

god idé å gjøre noe dårlig én gang, for man vil kanskje ikke klare å slutte når man først har begynt. Vår himmelske Fader ga oss bud for at vi skulle være trygge og lykkelige.

Douglas B., 13 år, California, USA

Det begynner i det små

Eldste Jeffrey R. Holland sa en gang at “en reise på tusen kilometer begynner med ett skritt, så trå varsomt” (“Ingen plass for min sjels fiende,” *Liahona*, mai 2010, 45). Jeg ville hjulpet min venn å forstå at Satan bruker små fristelser til å få oss inn på en dårlig vei. Når du prøver noe dårlig, selv om det bare er én gang, lar du Satan og hans tilhengere friste deg til å gjøre det om og om igjen.

Similoni F., 18 år, Utah, USA

HVORFOR IKKE PRØVE DET?

“For noen år siden spurte en av mine sønner

meg hvorfor det ikke var så lurt å prøve alkohol eller tobakk for å kjenne hvordan det smakte... Jeg svarte at hvis han ønsket å prøve ut noe, burde han gå ut i hønsehuset og spise litt gjødsel. Han krympet seg forskrekket. ‘Æsj, så ekkelt,’ utbrøt han.

‘Jeg er glad du synes det,’ sa jeg, ‘men hvorfor kan du ikke prøve det så du selv vet hvordan den smaker? Siden du foreslår å prøve noe som du vet ikke er bra for deg, hvorfor da ikke anvende det prinsippet på noe annet?’”

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum, “Synd og lidelse,” *Lys over Norge*, april 1994, 32.

KOMMENDE SPØRSMÅL

“Mor og far banner, hører på høy musikk og ser upassende TV-programmer. Hva kan jeg gjøre for å føle Ånden hjemme, spesielt på søndager?”

Send ditt svar og, hvis ønskelig, et høyoppløselig bilde innen 1. juli 2015, på liahona.lds.org, pr. e-post til liahona@ldschurch.org, eller i posten (se adresse på side 3).

Følgende informasjon og tillatelse må vedlegges e-post eller brev: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og foto.

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

SKRIFTSTUDIE **PUSLESPILLET**

Akkurat som når man setter sammen et puslespill, får man stadig større oversikt over Guds sannheter hver gang man studerer Skriftene.

Av Cody Phillips

I september 2011 satte studenter ved et universitet i Vietnam ny verdensrekord ved å sette sammen verdens største puslespill. Det tok 1600 studenter 17 timer å sette alle de 551 232 bitene på plass.

De dannet et bilde på 15 x 23 meter av en lotusblomst med seks blader, som symboliserer mennesker, geografi, historie, kultur, utdannelse og økonomi. Tenk på det – over en halv million små biter som passer inn i hverandre for å danne et gigantisk bilde. Hver bit av puslespillet kan virke ubetydelig og uinteressant i seg selv, men puslespillet er ufullstendig hvis bare én bit mangler.

Skriftene er som et puslespill – jo flere biter du setter sammen, jo mer ser du av sannhetene i Guds plan. Etter hvert som din oversikt over denne planen vokser, vil du se at Skriftene er interessante og relevante for ditt liv.

Her er noen forslag til skriftstudium som kan hjelpe deg å se det store bildet – og de små detaljene. Når du setter disse bitene sammen, vil du se de fantastiske sannhetene som venter deg i Skriftene.

Lære: Store biter som gir oss evige sannheter

Skriftene lærer oss evangeliets læresetninger og prinsipper. “Alle skrifter som er inngitt av Gud, er også nyttige til å gi opplæring” (2 Timoteus 3:16). Ettersom vi bare kan bli frelst gjennom Jesus Kristus (se Johannes 14:6), trenger vi å lære om ham og hans lære. Det er derfor Herren sier til oss: “Gransk Skriftene, fordi... disse er det som vitner om meg” (Johannes 5:39).

Mennesker: Fargerike biter som gir oss lærdommer

Det finnes hundrevis av mennesker å lese om i Skriftene. Hvem av dem beundrer du mest? Kanskje du ser opp til Ammon for hans fryktløse lydighet i møte med fare. Eller kanskje du tenker på Job og hans urokkelige tro og integritet.

Har du lest om eselet som snakket med sin herre (se 4 Mosebok 22)? eller den ugudelige kongen som var villig til å gi opp sitt rike for å få tilgivelse (se Alma 22)? eller kvinnen som var kjent i hele byen sin som et dydig menneske (se Rut 1-4)?

Det finnes også dem i Skriftene som ikke var så beundringsverdige. Hva kan du lære av dem og de dårlige valgene de tok?

Vær oppmerksom på menneskene du leser om i Skriftene, og spør deg selv hvordan du kan følge deres gode

eksempel og unngå deres feiltrinn. Puslespillbitene av deres liv er noen av de mest interessante og fargerike bitene av alle. Deres erfaringer er en minneverdig måte å lære og huske evangeliets prinsipper på!

Symbolikk: Avdekk skjulte biter

Noen ganger bruker Skriftene symboler til å undervise i evangeliets prinsipper. Du vil gå glipp av noen

puslespillbiter hvis du ikke ser symbolikken. I tillegg til undervisning i kirken og Seminar, kan studiehjelpemidler som Veiledning til Skriftene eller håndbøkene i Seminar og Institutt hjelpe deg å finne de manglende bitene.

For eksempel er historien om Abraham og Isak (se 1 Mosebok 22) inspirerende, men den får en dypere betydning når du oppdager at den er et symbol på vår

GUD TALER TIL OSS

“Når vi ønsker å tale til Gud, ber vi. Og når vi ønsker at han skal tale til oss, gransker vi Skriftene. For hans ord blir uttalt gjennom hans profeter. Så vil han undervise oss mens vi lytter til Den hellige ånds tilskyndelser.”

Eldste Robert D. Hales i De tolv apostlers quorum, “Hellig skrift: Guds kraft til vår frelse,” *Liahona*, nov. 2006, 26-27.

himmelske Faders offer og Frelserens sonoffer for oss (se Jakobs bok 4:5).

Den hellige ånd: Finn biter som passer sammen

Noen puslespillbiter ser ut som de hører sammen, men de passer ikke helt. Ånden kan hjelpe deg å se hvilke biter som virkelig passer sammen. Når du innbyr hans hjelp gjennom bønn og overveielse, vil Ånden hjelpe deg å se hvordan versene du har studert før, henger sammen med det du studerer nå, så vel som hvordan disse læresetningene henger sammen med ditt liv. Ideelt sett vil du motta inspirasjon fra ordene i Skriftene, men også fra Ånden mens du grunner på det du leser.

Anvendelse: Sett bitene sammen

Du vil ikke se hvilket bilde puslespillet danner hvis du ikke setter bitene sammen. Læresetningene, prinsippene og budene du lærer av Skriftene, vil heller ikke hjelpe deg så mye med mindre du etterlever det du lærer (se Johannes 7:17). Når du hver dag prøver å etterleve prinsippene i evangeliet som du lærer i Skriftene, vil din tro og ditt vitnesbyrd vokse seg sterkere, og skriftstudium vil bli en viktig del av ditt liv. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

SØSTRE I EVANGELIET

Fordi jeg kunne se evangeliets velsignelser i mitt liv, ønsket jeg å dele det med min venn.

Av Paola Sarahí Hernández Cruz

Jeg er glad i min venn Lupita som en søster. Vi møttes i sjette klasse, og begge spilte i skolens musikkorps. Neste skoleår kom vi enda nærmere hverandre, og begynte virkelig å stole på hverandre. Hun fortalte meg om utfordringene hun hadde hjemme fordi faren ikke var der og moren ikke kunne gi henne den oppmerksomheten hun trengte. Jeg visste hun var lei seg for at foreldrene ikke var en stor del av livet hennes. Hun var ensom, men hun hadde alltid meg.

Jeg føler meg velsignet som er født inn i et hjem der vi hadde Jesu Kristi evangelium. Det har gitt meg en fred som mange av mine venner ikke har. Fordi jeg kunne se evangeliets velsignelser i mitt liv, ønsket jeg å dele det med Lupita.

Jeg snakket med henne om Kirken og inviterte henne med meg til GUF. Hun ble med, og begynte å komme i kirken og på menighetens aktiviteter sammen med meg og min familie. Jeg presenterte henne for misjonærene, som underviste henne i evangeliet og oppfordret henne til å bli døpt. Hun fikk et

vitnesbyrd, og da hun spurte sin mor om hun kunne bli døpt, svarte hun ja.

Dåpsdagen hennes var svært spesiell fordi hun inngikk pakter med vår himmelske Fader om å minnes ham og holde hans bud. Jeg bar mitt vitnesbyrd for henne den dagen, og fortalte henne at hun var på rett sted og at vår himmelske Fader må være stolt av henne. Jeg er glad i Lupita, og jeg er så glad for at hun er min venn og nå min søster i evangeliet. Jeg vet at hun vil bli lykkeligere fordi hun og hennes fremtidige familie vil nyte evangeliets velsignelser.

Lupita har fortalt meg at hun er takknemlig for at jeg bestemte meg for å dele evangeliet med henne. Hun sier at etter at hun begynte å gå i kirken, har livet hennes vært mye bedre, og hun har følt fred. Jeg vet at dette er Ånden som bekrefter sannheten for henne. Hun sier også at hun en dag vil gifte seg i templet. Jeg er takknemlig til min himmelske Fader fordi jeg fant min venn, og på grunn av gleden jeg føler når jeg deler det som er av størst verdi for meg. ■

Artikkelforfatteren bor i Mexico.

Av eldste
L. Tom Perry

i De tolv apostlers
quorum

*Medlemmene av De
tolv apostlers quorum
er spesielle vitner om
Jesus Kristus.*

Hvordan kan jeg bli veiledet av Den hellige ånd?

En god hest trenger bare
et lite napp fra kusken
for å gjøre det han vil
den skal gjøre. Dette lille
nappet er som den milde,
lave røsten.

Vi må alltid være rede
til å motta Den hellige
ånds lille napp.

Hvis vi lytter
omhyggelig etter Åndens
milde tilskyndelser,
vil de lede oss tilbake til
vår Fader i himmelen.

*Fra "Lydighet ved vår
trofasthet," Liahona,
mai 2014, 100-103.*

Den hellige ånd

(Forenklet)

Enkelt ♩ = 126-138

Tekst og musikk:
Jeanne P. Lawler

C A⁷ G⁷ C

1. Da Kris - tus var på jord, — han sa han vil - le gi Den
2. Og når vi blir be - kref - tet ved pres - te - døm - mets makt, blir

F Fm G⁷ C

hel - lig' ånd som hjelp for oss, han skul - le stå oss bi. Og
Ån - den der - ved gitt til oss, som Je - sus klart har sagt. Å,

Caug F B Em

Ån - den til oss hvis - ker med sin mil - de røst. Han
må jeg all - tid lyt - te til den mil - de røst! Da

A⁷ Dm G⁷ C

vit - ner om vår Gud og Kris - tus, gle - der og gir trøst.
vel - ger jeg det ret - te og vil fø - le Ån - dens trøst.

© 2015, 1989, 1977 by Intellectual Reserve, Inc. Med enerett.
Sangen kan kopieres til ikke-kommersiell bruk i kirken eller i hjemmet.
Denne notis må komme med på alle kopier.

Den gode hyrde

Av Erin Sanderson

En dag fortalte Jesus en historie (eller lignelse) om en hyrde som var så glad i sauene at han ville gi sitt liv for å beskytte dem. Vi er som sauene i denne historien. Hyrden er som vår Frelser Jesus Kristus. Han kalles noen ganger den gode hyrde.

Jesus viste sin kjærlighet da noen foreldre kom til ham med de små barna sine. Han sa: “**La** de små barn komme til meg, **hindre dem ikke!** For Guds rike hører slike til” (Lukas 18:16). Han holdt dem så i armene sine og velsignet dem.

Lukk øynene og forestill deg at Frelseren holder deg i sine armer og gir deg en velsignelse. Du kan føle hans kjærlighet når du lærer om eller tenker på ham. Den hellige ånd hjelper deg å føle den gode hyrde, Jesu Kristi kjærlighet. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

FAMILIESAMTALE

Les Johannes 10:1-5, 11-16. Lag så en liste over hvordan Jesus er som en hyrde, og fortell om tilfeller da du har følt Frelserens kjærlighet.

Sang: “Hver gang når jeg leser i Bibelen min” (*Barnas sangbok*, 35)

Skriftsteder: Lukas 18:15-17; Johannes 10:1-5, 11-16

Videoer: “La de små barn komme til meg” og “Jesus lærer oss at vi må bli som små barn” (Biblevideos.org)

VÅR GODE HYRDE

Klipp ut dette bildet. Brett det som en vifte langs de hvite linjene. Åpne det så opp og se på det fra høyre og venstre side. Hvordan føler du vår gode hyrdes kjærlighet?

TIPS OM SKRIFTSTUDIUM

Slå opp "Evangelier" i Veiledning til Skriftene for å få oversikt over hvilke bøker som forteller om hver hendelse eller læresetning. Bare Johannes-evangeliet forteller om den gode hyrde. Tre bøker – Matteus, Markus og Lukas – forteller om Jesus som velsigner barna.

VÅR SIDE

Jeg kunne nesten ikke vente til dagen da jeg skulle bli døpt. I fjor, da jeg fylte åtte, var far, mor, min familie og mine venner fra kirken tilstede da jeg ble døpt. Det var en fantastisk opplevelse for meg. Det var godt å vite at himmelen feiret min beslutning om å bli døpt og bli en Jesu Kristi disippel. Når vi blir døpt, inngår vi en pakt med vår himmelske Fader. Jeg vet at han var glad for min avgjørelse fordi den var riktig og verdifull.

Sariah Z., 8 år, Honduras

Jeg malte Helamans krigere på T-skjorten min. Jeg ønsker å være trofast, fryktløs og lydige mot Guds bud, akkurat som dem!

Z. Yu-en, 6 år, Taiwan

Dette er familien min ved templet.

Sherriza T., 8 år, Mexico

Vi elsker når mor og far tar oss med til templet, fordi det er et vakkert sted og vi føler oss nærmere Gud når vi er der.

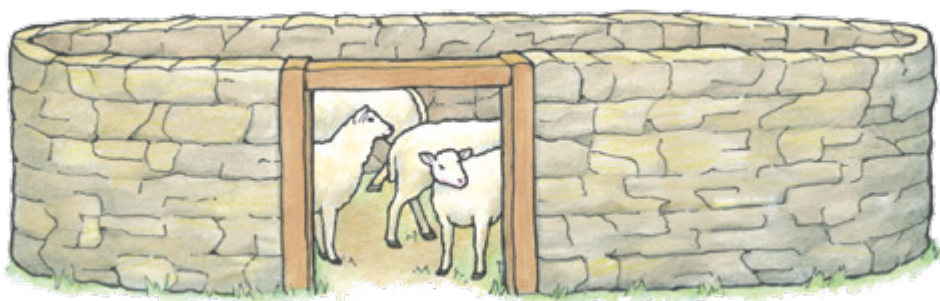
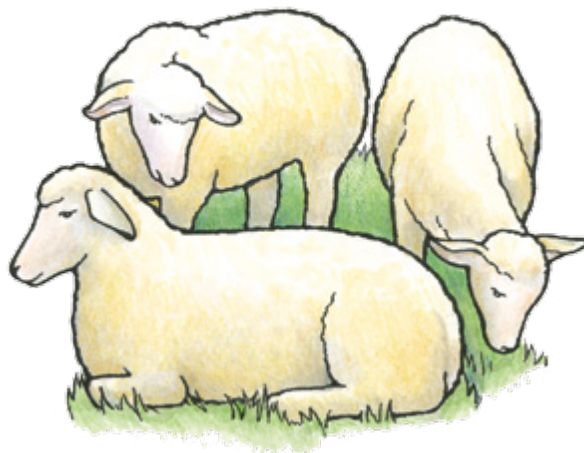
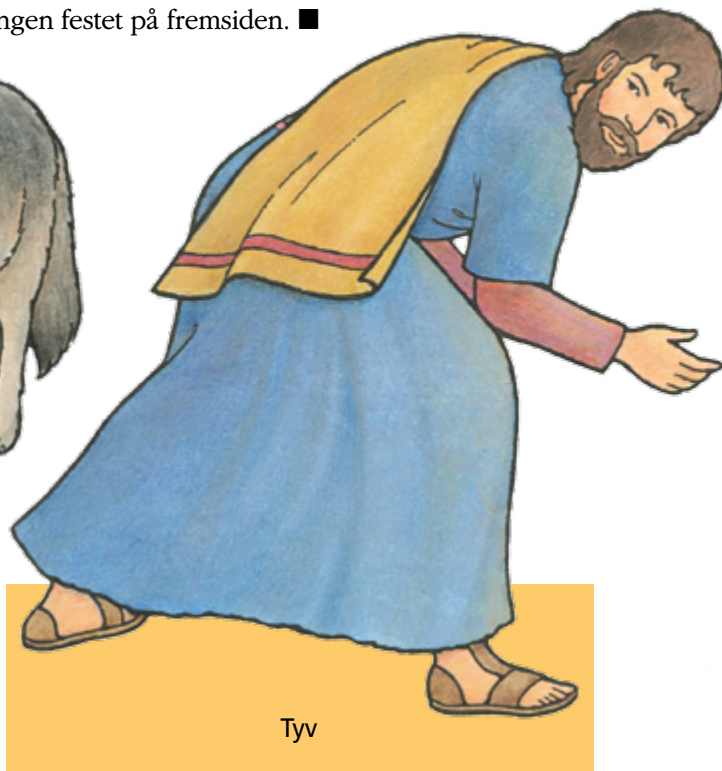
Nephi og Bryan V., 6 og 9 år, Ecuador

Den gode hyrde

Johannes 10:1-5, 11-16

Lim denne siden på kartong eller papp. Klipp så ut figurene, og fest dem på tynne pinner eller papirposer. Ha dem i en konvolutt med skriftstedhenvi­snin­gen festet på fremsiden. ■

Du kan skrive ut flere eksemplarer på liahona.lds.org.

Stevens første fremtidige farsdag

Av Kellie George Purcill

Basert på en sann historie

Steven rullet opp slipset under Shaken mens resten av Primærbarna øvde på den nye sangen. Aldri i livet om han ville synge denne sangen.

Far, han leder familien...

Steven kikket ut av vinduet og opp i taket. Han beveget seg så mye i stolen sin at han nesten danset. Han kunne ikke synge om han så ønsket det. Noe stort og ubehagelig satt fast i halsen. De andre Primærbarna fortsatte å synge og lære den nye teksten en linje om gangen.

Med visdommens lys i alt som er riktig,

min far er god mot meg ("Fathers," *Children's Songbook*, 209).

Steven kjente noe som prikket ham på armen. Hans mor, som stille hadde fulgt med fra dørråpningen til Primærrommet, dro ham forsiktig i armen. Hun ledet ham ut i gangen. Da han kom bort fra vennene i Primær, klarte ikke Steven å holde tårene tilbake lenger. Mor trakk ham inntil seg i en varm og god klem.

"Det er OK å være lei seg," sa mor og klappet ham på ryggen.

"Jeg vet det er vanskelig å høre og synge den sangen."

Steven nikket og tørket tårene. "Jeg vil ikke synge på farsdagen fordi jeg ikke har en far." Det sved i Stevens øyne, og han bet seg i leppen. "Jeg vil ikke kalle ham pappa lenger. Jeg har ikke sett ham på lenge, og han *ønsker* ikke engang å være pappaen min."

Steven anstrengte seg for å ikke gråte – men han kunne fremdeles høre dem synge. Den sangen fikk det bare til å gjøre vondt dypt inni ham. Akkurat som da pappa hadde skrevet og sagt at han og hans nye hustru hadde bestemt seg for at han ikke skulle treffe Steven eller broren lenger.

Mor trakk ham inntil seg og klemte ham igjen, og Steven lot noen flere tårer trekke inn i skjortene hennes. "Jeg skal snakke med Primærs president. Du behøver ikke synge hvis du ikke vil. Men du – jeg har en idé." Mamma så rett inn i øynene hans. "I år feirer vi ikke farsdag – vi feirer *fremtidens* farsdag!" Hun smilte, og han stirret tilbake.

"Hæ? Feire *hva*?"

“Fremtidens farsdag – vi feirer hvor fantastiske du og din bror vil bli som pappaer en dag. Vi skal ha gaver og en kake og favorittbrusen din!”

Mamma kysset ham i pannen, og prøvde så å rette på det mishandlede slipset hans. “Du, Steven, kommer til å bli en *glimrende* pappa – det ser jeg allerede. For du tenker allerede på hva du skal gjøre med barna dine og planlegger av hva slags pappa du skal bli.”

Jo mer Steven tenkte på det, jo bredere ble smilet hans. Han ga mor

en klem, gikk tilbake til Primær og følte seg mye bedre.

To uker senere sto Steven foran speilet og rettet på den kule nye sløyfen sin. Mamma hadde gitt ham den tidligere den morgenen til hans aller første fremtidige farsdag! Steven tok Skriftene sine og gikk til døren for å dra til kirken.

Han smilte til mamma.

“God farsdag, mamma.”

Mamma gliste. “God fremtidig farsdag, Steven.” ■

Artikkelforfatteren bor i Queensland i Australia.

PLANLEGG MÅLBEVISST

“Uansett alder, uansett omstendigheter, ber jeg dere om å **planlegge livet målbevisst.**”

President Thomas S. Monson, “Kom, alle I Guds menn,” *Liahona*, mai 2013, 67.

Mias vitnesbyrd

Av Amelia Hawkins

Basert på en sann historie

“Og Ånden til oss hvisker med sin milde røst. Han vitner om vår Gud og Kristus, gleder og gir trøst” (Barnas sangbok, 56).

Hun skulle ha lagt seg, men Mia var ikke i sengen. Hun satt på gulvet på rommet sitt og tenkte på noe søster Duval hadde lest i Primær: “Tiden vil komme da ingen mann eller kvinne kan klare seg på lånt lys.”¹

“Et vitnesbyrd er som et lys i oss,” hadde søster Duval forklart. “Og alle og enhver trenger sitt eget. Da kan vi være sterke når livet er vanskelig og Satan frister oss.”

Mia lente hodet mot sengen. “Jeg vil ha et vitnesbyrd om at evangeliet er sant,” tenkte hun. Men nøyaktig hvordan *fikk* man et vitnesbyrd? Hun visste at bønn var en del av det.

“Jeg vil be,” besluttet hun. Hun skulle be og ikke gi seg før noe skjedde for å la henne vite at Kirken var sann. Hun var beredt til å be hele natten om hun måtte!

Hun gikk ned på kne. “Kjære himmelske Fader,” hvisket hun, “jeg ønsker å vite om Kirken er sann. Jeg ønsker å føle det i mitt hjerte, og bare vite det.”

Mia ventet. Hun følte ikke noe annet enn den milde følelsen hun vanligvis følte når hun ba. Hva var det hun gjorde galt? Hvor var vitnesbyrdet hennes?

Hun hadde vært på sine knær i det som virket som en lang stund da døren til rommet hennes åpnet seg litt og pappa tittet inn.

“Jeg så lyset under døren,” sa han. “Er du oppe og leser igjen?” Da så han tårer på Mias kinn. Han knelte ned og la armen rundt henne. “Hva er i veien?”

Hun var stille en stund. Så spurte hun: “Pappa, hvordan får man et vitnesbyrd?”

Pappa holdt henne tett inntil seg. “Det er et godt spørsmål. Å *ønske* et vitnesbyrd er et av de første trinnene.”

Mia kjente at klumpen i halsen begynte å bli mindre.

“Man pleier ikke å få et vitnesbyrd med bare én bønn. Og selv når man har et vitnesbyrd, må man fortsette å jobbe med det.”

“Men hvor kommer et vitnesbyrd fra?” spurte Mia.

“Et vitnesbyrd kommer fra Den hellige ånd,” sa pappa. “Har du noen sinne følte deg varm og god under familiens hjemmeaften eller i kirken?”

Mia tenkte over det. “Da du ga meg en spesiell velsignelse før skolen

begynte, følte jeg godt.” Hun tenkte litt til. “Og jeg føler meg alltid varm innvendig når jeg hører president Monson tale på generalkonferansen. Og når jeg er snill mot vennene mine eller når jeg leser i Skriftene, føler jeg også godt.”

Pappa smilte. “De følelsene er Den hellige ånd som taler til deg. Han gir deg disse følelsene når du gjør noe som er rett, eller når du hører noe som er sant.”

“Jeg føler meg varm og lykkelig nå,” sa Mia. “Er det Den hellige ånd?”

Pappa klemte henne igjen. “Ja. Han forteller deg at det vi snakker om, er sant. Og *det* er sånn man får et vitnesbyrd.”

Da Mia gikk til sengs senere, trodde hun ikke at hun hadde et fullstendig vitnesbyrd ennå, men hun hadde fremdeles den gode, varme følelsen av at det pappa hadde sagt, var sant. Hun visste at denne følelsen bare var begynnelsen.

Mia krøp sammen under det varme pleddet og lukket øynene. Like før hun falt i søvn, hvisket hun: “Takk, himmelske Fader, for at du hjelper meg å få et vitnesbyrd. Og takk for pappa.” ■

Artikkelforfatteren bor i Missouri, USA.

NOTE

1. Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1967), 450.

Huset som ble bygget ved hjelp av tiende

Av Janele Williams

Dette er Jack. Dette er Jacks mynter som klirrer og rasler. Dette er Jacks tiende, 10 prosent.

Dette er biskopen som tok Jack i hånden da han betalte sin tiende, 10 prosent.

Dette er profeten, glad og ydmyk, som sa: “La oss bygge et tempel” med tienden som ble sendt fra biskopen som tok Jack i hånden da han betalte sin tiende, 10 prosent.

Dette er templet, skinnende og hvitt, et Herrens hus fylt med lys.

Dette er huset tienden bygget fordi profeten sa: “La oss bygge et tempel” med tienden som ble sendt fra biskopen som tok Jack i hånden da han betalte sin tiende, 10 prosent.

Dette er Jacks smil, stort og strålende, når han går i templet, skinnende og hvitt, for å bli beseget til sin familie for Guds åsyn. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

Hvor er Jacks tiende?

Hjelp Jack å finne alle åtte tiendemyntene som klirrer og rasler!

Av president
Boyd K. Packer

President for De tolv
apostlers quorum

LA DET LIGGE

*Min venns verden hadde falt i grus.
Han hadde mistet sin hustru.*

Hvis du lider av bekymring, av sorg eller synd eller sjalusi eller skuffelse eller misunnelse, av selvkritikk eller selvrettferdiggjørelse, kan du overveie denne lærdommen som ble gitt meg av en patriark for mange år siden. Han var den mest helgenaktige mannen jeg noensinne har kjent ...

Han vokste opp på et lite sted med et ønske om å gjøre noe av seg selv. Han arbeidet hardt for å skaffe seg utdanning.

Han giftet seg med sin kjæreste, og akkurat da stemte alt. Han hadde en god jobb med en lys fremtid. De var dypt forelsket, og hun ventet deres første barn.

Den natten barnet skulle bli født, oppsto det komplikasjoner. Den eneste legen var ute på landet et sted og tok seg av syke ...

Endelig klarte de å få tak i legen. I nødssituasjonen handlet han raskt, og snart hadde han tingene under kontroll. Barnet ble født, og krisen så ut til å være over.

Noen dager senere døde den unge moren av den samme infeksjonen som legen hadde behandlet i et annet hjem den natten.

Johns verden falt i grus. Nå var ikke alt som det skulle. Nå var alt galt. Han hadde mistet sin hustru. Han hadde ingen mulighet til å passe både barnet og jobben.

Etter som ukene gikk, ble sorgen bare verre. "Den legen burde ikke få lov til å praktisere," sa han. "Han ga min hustru den infeksjonen. Hvis han hadde vært forsiktig, ville hun ha vært i live i dag."

Han tenkte ikke på noe særlig annet, og i sin bitterhet ble han truende ...

En kveld banket det på døren hans. En liten jente sa bare: "Pappa vil at du skal komme. Han vil snakke med deg."

"Pappa" var stavsprezidenten ...

Denne åndelige hyrden hadde våket over sin hjord, og hadde noe å si til ham.

Rådet fra denne kloke tjeneren var ganske enkelt: "John, la det ligge. Ingenting du gjør vil bringe henne tilbake. Hva du enn gjør, vil det bare bli verre. John, la det ligge" ...

Han kjempet en indre kamp med seg selv. Og til slutt kom han frem til at uansett hvor saken sto, burde han være lydlig.

Lydighet er kraftig åndelig medisin. Den er nær ved å være en universalmedisin.

Han besluttet å følge rådene fra denne kloke åndelige lederen. Han ville la det ligge.

Så fortalte han meg: "Jeg var en gammel mann før jeg endelig kunne se en stakkars landsens lege – overarbeidet, underbetalt, som løp utslitt fra pasient til pasient, med knapt med medisin, ikke noe sykehus og få instrumenter, som kjempet for å redde liv og som stort sett lyktes.

Han hadde kommet i en krisesituasjon, da to liv sto på spill, og hadde handlet uten å nøle.

"Jeg var en gammel mann," gjentok han, "før jeg endelig forsto det! Jeg ville ha ødelagt livet mitt," sa han, "og andres også."

Han hadde takket Herren på sine knær mange ganger for en klok åndelig leder som ganske enkelt sa: "John, la det ligge." ■

Fra "Gileads balsam," Lys over Norge, jan. 1988, 13.

INNSIKT

Hvilken innstilling er viktig å ha i livet?

“Dette liv er tiden for å forberede seg til å møte Gud. Vi er et lykkelig og lystig folk. Vi setter pris på god sans for humor og verdsetter ustrukturert tid sammen med venner og familie. Men vi må forstå at det er en alvorlig hensikt som må ligge til grunn for vår holdning til livet og alle våre valg.”

Også i dette nummeret

FOR UNGE VOKSNE

STOL PÅ HERRENS bekreftelser

Vi vil kanskje ikke alltid bli befridd fra våre prøvelser, men vi kan alltid være sikre på at Herren er oppmerksom på og villig til å hjelpe oss gjennom dem.

s. 42

FOR UNGDOM

s. 56

Men hva om...?

Spørsmål om å reise på misjon

Er du bekymret for at du ikke vet nok om evangeliet? at ditt vitnesbyrd ikke er sterkt nok? at du er for sjenert? Finn svar på vanlige spørsmål og bekymringer før en misjon her.

FOR BARN

Mias vitnesbyrd

Mia ønsket å få sitt eget vitnesbyrd om evangeliet. Finn ut hvordan hun klarte det!

s. 74